ΤΕΥΧΟΣ 4

Κ.Κ.Κ.

ΑΓΩΝΑΣ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ Κ. Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΦΕΒΡΑΡΗΣ 1977

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΥΠΡΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐχτύπωση
Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ
Διεύθυνσης Βυζαντίου, 6Β – ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΤΗΛ. 46308
ΛΕΜΕΣΟΣ ΤΗΛ. 54277

ΤΙΜΗ 250 Μίλς

Σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος δημοσιεύονται:

Σελίς

— ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΑ ΣΤΗ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ 3

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

— Ἡ ὀργάνωση τῆς ἄμυνάς μας ἀποτελεῖ τὴ βάση τοῦ ἀγώνα γιὰ λευτεριά 7

— Οἱ προεκλογικὲς ὑποσχέσεις καὶ ἡ μετεκλογικὴ πραχτικὴ τῶν Κομμάτων 11

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

— Κομμουνιστικὸ Κόμμα τὸ Κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης 25

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

— Ἡ δυνατότητα ἀνοικοδόμησης τοῦ Σοσιαλισμοῦ χωρὶς τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ στάδιο τοῦ ἀναπτυγμένου καπιταλισμοῦ (Μέρος Β΄) 28

— Τὸ πρόβλημα τῆς παλινόρθωσης τοῦ Καπιταλισμοῦ στὴν Σ. Ἕνωση 34

Κ.Κ.Κ.

ΑΓΩΝΑΣ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΑ ΣΤΗ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

Οἱ δυὸ συναντήσεις Μακαρίου — Ντεχτάς, σὰν προσπάθεια, γιὰ τὴν «Λύση» τοῦ κυπριακοῦ προβλήματος ἦταν πραγματικὰ γιὰ τὸν λαὸ ἕνα ἀναπάντεχο γεγονὸς ποὺ ἐντυπωσίασε. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἀποτελεῖ πόθο καὶ θέληση τοῦ λαοῦ μας, Ἑλλήνων καὶ Τούρκων καὶ τὸ ὁποῖο ὁ λαός, περίμενε ἀπὸ τέτοιες συναντήσεις ἔλειπε.

Ὁ Μακάριος καὶ ὁ Ντεχτάς δὲν συναντηθήκανε, σὰν ἀντιπρόσωποι τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ, Ἑλλήνων καὶ Τούρκων γιὰ νὰ βροῦν τρόπο:

— Νὰ φύγουν ὅλα τὰ ξένα στρατεύματα.

— Νὰ διαλυθοῦν οἱ στρατιωτικὲς βάσεις.

— Νὰ ἐξαλειφθεῖ ἡ βία.

— Νὰ πληρωθοῦν ἀποζημιώσεις στὸν λαό.

— Νὰ γυρίσουν ΟΛΟΙ οἱ πρόσφυγες, Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι στὰ σπίτια τους.

— Μὲ τὸ πλατὺ χαμόγελο, τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν ἀδερφοσύνη τοῦ δουλευτῆ, ποὺ χαραχτηρίζει τὸν λαό μας νὰ σκύψουμε στὸ χωράφι καὶ στὸν πάγκο, γιὰ νὰ ξαναφτιάξουμε τὸ βιός μας, τὴν ζωή μας, τὴν προκοπή.

Τίποτε πάνω σ' αὐτὴ τὴν γραμμὴ δὲν μπῆκε γιὰ ἐξέταση.

Αὐτὸ ποὺ τοὺς ὁδήγησε στὴν συνάντηση, αὐτὸ ποὺ βάλανε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ «λύσουν» εἶναι τὸ μοίρασμα τῆς Κύπρου. Πόσο καὶ ποιὸ θᾶναι τὸ μερτικὸ (ποσοστὰ ἐδάφους), ὄχι βέβαια τοῦ λαοῦ, Ἑλλήνων καὶ Τούρκων, μὰ τὸ μερτικὸ τῶν Ἑλληνοκυπρίων καὶ Τουρκοκυπρίων κεφαλαιοκρατῶν. Τὸ μερτικὸ εἶναι γιὰ τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς βιομηχάνους, γιὰ τοὺς τραπεζίτες καὶ τοὺς γαιοχτήμονες, γιὰ τοὺς κάθε λογῆς ἐκμεταλλευτές.

Ὅλοι αὐτοὶ βάλανε σκοπὸ νὰ μοιράσουν τὴν Κύπρο καὶ τὸν λαό της. Ἐκμεταλλευόμενοι τὰ ἐθνικὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ θέλουν νὰ χωρίσουν τὸν κόσμο, ποὺ ὁ καθένας θὰ ἐκμεταλλεύεται.

Εἶναι γι' αὐτὸ ποὺ 20 χρόνια τώρα τραβολογοῦν τὸν κόσμο τῆς δουλειᾶς καὶ τοῦ μόχτου στὴν φθορὰ τῆς ἐθνικιστικῆς καὶ τῆς σωβινιστικῆς σύγκρουσης.

Ὁ λαὸς δὲν ἔχει νὰ μοιράσει τίποτε. Ὁ λαὸς ξέρει νὰ σέβεται τὸ βιός καὶ τὸν κόπο τοῦ διπλανοῦ του, ὅποιος κι' ἂν εἶναι αὐτός. Αὐτὸ τὸν κόσμο τῆς δουλειᾶς, ποὖναι ἡ Ζωντανὴ πατρίδα, ὁ λαὸς δὲν τὸν θέλει χωρισμένο.

Ἡ φανταχτερὴ ἐντύπωση ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχη συνάντηση Μακαρίου — Ντεχτὰς ἔσβησε, σὰν πυροτέχνημα, ἀμέσως μὲ τὴν ἀνακοίνωση καὶ τὴν ἐπαφὴ μὲ τοὺς δημοσιογράφους, γιατὶ φάνηκε ὁλοκάθαρα πὼς πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια πορεία τοῦ μοιράσματος τῆς Κύπρου καὶ τοῦ λαοῦ της· σ' ἕνα συμβιβασμὸ μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ κι' ὅτι στὴν οὐσία εἶναι μιὰ νέα προσπάθεια ἐξαπάτησης μὲ τὸ λανσάρισμα νέων λέξεων καὶ ὁρισμῶν (φόρμουλες) γιὰ νὰ δώσουν τὸ χάππι τῆς διχοτόμησης μὲ νέο μέλωμα.

Γρήγορα φάνηκε πὼς ὁ λαὸς δὲν δέχεται αὐτὴν τὴν ἐξαπάτηση. Ἡ ἀντίδραση τοῦ λαοῦ, ἔστω καὶ ἀνοργάνωτη στρίμωξε τὴν κυβέρνηση καὶ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία, ποὺ ἐνῶ στὸ ἐθνικὸ συμβούλιο ἐγκρίνει ὁμόφωνα τὴν γραμμή, ποὺ χαράχτηκε στὶς συσκέψεις τῶν ἡγετῶν τῆς κεφαλαιοκρατίας, Μακαρίου — Ντεχτάς, στὰ ἀνακοινωθέντα τῶν κομμάτων καὶ στὰ δημοσιογραφικά τους ὄργανα βαλτήκανε νὰ δώσουν ἕνα σωρὸ ἀντιφατικὲς ἑρμηνεῖες καὶ διαβεβαιώσεις γιὰ τὴν περιφρούρηση τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ μας.

Ἐνῶ ὁ Μακάριος καὶ ὁ Ντεχτὰς μιλοῦν γιὰ ἀρχὲς καὶ τρόπους πάνω στοὺς ὁποίους θὰ στηριχτεῖ ἡ μοιρασιὰ καὶ τὰ ποσοστὰ ἐδάφους, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀνακαλύφτηκε ὁ ὅρος δικοινοτικὴ ὁμοσπονδία, ποὺ σύμφωνα μ' αὐτοὺς δὲν σημαίνει διπεριφερειακὴ ἢ διζωνική. Ἐνῶ ὁ Μακάριος στὴν δημοσιογραφικὴ διάσκεψη δήλωσε καθαρά, πὼς ἡ ἐπιστροφὴ ὅλων τῶν προσφύγων στὰ σπίτια τους προσκρούει σὲ πολλὰ προβλήματα, γιατὶ ἀλλάζει ἡ δημογραφικὴ σύνθεση (θὰ ὑπερισχύσουν οἱ Ἕλληνες) καὶ ἔτσι δὲν ἐξυπακούεται δικοινοτικὴ ὁμοσπονδία, τὰ κόμματα καὶ οἱ ἐφημερίδες τους, χωρὶς νὰ διαφωνοῦν μ' αὐτὴ τὴθέση τοῦ Μακάριου καὶ χωρὶς νὰ τὴν καταγγέλλουν, μιλοῦν γιὰ «Λύση» τοῦ Κυπριακοῦ ποὺ θὰ προνοεῖ ἐπιστροφὴ ὅλων τῶν προσφύγων στὰ σπίτια τους.

Αὐτὲς κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες ἀντιφάσεις ὁδηγοῦν τὴν ὅλη πορεία τῶν συσκέψεων σὲ μιὰ φάρσα καὶ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία σὲ μιὰ γελοιοποίηση μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ καὶ τοῦ κόσμου.

Μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς τοῦ τόπου πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουν, ὅτι ἡ κεφαλαιοκρατία τῆς Κύπρου (Ἑλληνικὴ καὶ Τουρκική) δὲν μποροῦν νὰ λύσουν τὸ Κυπριακὸ πρόβλημα, πρὸς ὄφελος τοῦ λαοῦ. Εἶναι μέσα στὴν φύση τους νὰ ὁδηγήσουν στὴν διχοτόμηση τῆς Κύπρου. Κι' αὐτὸ γιατὶ καὶ οἱ δυὸ πλευρὲς εἶναι ὑπηρέτες τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.Τὰ πλούτη τους, τὰ κέρδη τους, τὶς ἐπιχειρήσεις τους, τὴν ἀνάπτυξή τους· τὴν δέσανε καὶ τὴν στηρίζουν στὸ ξένο κεφάλαιο. Θέλουν νὰ ἀναπτυχθοῦν σὰν καπιταλίστες.Τὴν γραμμὴ ὅμως τῆς καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης στὸν σύγχρονο κόσμο καὶ εἰδικώτερα στὸν χῶρο τῶν ἐξαρτημένων χωρῶν τὴν ἐλέγχει καὶ τὴν καθορίζει ὁ ἰμπεριαλισμός, Ἀμερικάνικος Ρώσσικος καὶ Εὐρωπαϊκος.

Ὁ ἰμπεριαλισμὸς ποὺ στὴν φύση του βρίσκεται ὁ ἀνταγωνισμὸς καὶ ἡ σύγκρουβλέπει καὶ θέλει τὴν καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη στὶς ἐξαρτημένες χῶρες μέσα ἀπὸ ἀνταγωνισμοὺς καὶ συγκρούσεις, μέσα ἀπὸ τὸ κομμάτιασμα τῶν χωρῶν καὶ τῶν λαῶν, γιατὶ μόνο ἔτσι μπορεῖ νὰ μπαίνει, νὰ διαλύει, νὰ ἐξαρτᾶ καὶ νὰ ὑποτάσσει τοὺς λαοὺς γιὰ νὰ ὑπηρετεῖ τὴν λειτουργία καιτὴν ἀνάπτυξη τῶν κερδῶν καὶ τῶν συμφερόντων του.

Ἡ κεφαλαιοκρατικὴ τάξη τοῦ τόπου μας εἶναι κομμάτι αὐτοῦ τοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ μηχανισμοῦ. Ὑπακούει σ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ καὶ γιαὐτὸ εἶναι ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν διχοτόμηση. Γιὰ νὰ δώσει τὴν μάχη τῆς πραγματικῆς ἀπελευθέρωσης ὀφείλει πρῶτα νὰ ξετινάξει τὴν ἰμπεριαλιστικὴ ἐξάρτηση. Ὅμως γιὰ κάτι τέτοιο εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανη γιατὶ εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα αὐτῆς τῆς ἐξάρτησης.

Ὁ τελευταῖος πυρετὸς ποὺ κυρίεψε τοὺς ἰμπεριαλιστικοὺς κύκλους καὶ τοὺς ντόπιους ὑποταχτικούς τους, ὀφείλεται στὴν ἐπιθυμία τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ νὰ χρησιμοποιήσει τὴν ἐκλογὴ Κάρτερ, σὰν μιὰ νέα καὶ ἠθικὴ δύναμη, ποὺ μὲ τὴν γελαστὴ μάσκα καὶ τὸν «δημοκρατικὸ» δυναμισμὸ νὰ «λύσει» τὰ προβλήματα τῆς καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης στὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα στὶς ἐξαρτημένες χῶρες, γιὰ νὰ παραταθεῖ ἡ ζωὴ τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ νὰ ἀπομονωθοῦν καὶ ἐξουδετερωθοῦν τὰ λαϊκὰ κινήματα.

Ἀκόμα στοχεύει στὴν ἐξουδετέρωση τοῦ Εὐρωπαΐκου ἰμπεριαλισμοῦ, ὑψώνοντας τὰ ἴδια συνθήματα μ' αὐτὸν καὶ δημαγωγώντας γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα. Στὴν ἀπομόνωση τοῦ Σοσιαλιμπεριαλισμοῦ ἀπὸ μιὰ σειρὰ περιοχὲς καὶ στὸ νὰ κερδίσει τὴν ἀστικὴ τάξη καὶ τὰ μικροαστικὰ στρώματα τῶν διαφόρων χωρῶν, δίνοντάς τους ἐλπίδες γιὰ νέες εὐκαιρίες ἀνάπτυξης.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν πυρετὸ ἦταν φυσικὸ ὁ Ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς νὰ περιλάβει καὶ τὸ κυπριακὸ γιὰ συμβιβασμό. Ἀπὸ αὐτὸ τὸν πυρετὸ γεννήθηκε καὶ ἡ νέα ἐξέλιξη μὲ τὴν συνάντηση Μακαρίου — Ντεχτὰς μὲ σκοπὸ ἕνα συμβιβασμὸ καὶ μιὰ «δίκαιη» μοιρασιά, τέτοια ποὺ νὰ μονιμοποιεῖ τὸν διχασμὸ καὶ νὰ καθιερώνει τὸν Ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό, σὰν ρυθμιστὴ τῆς κάθε λύσης καὶ νέας ἐξέλιξης.

Ἡ Κυβέρνηση Μακαρίου καὶ ἡ κεφαλαιοκρατικὴ τάξη ἀπὸ νωρὶς θεώρησε τὴν ἐκλογὴ Κάρτερ σὰν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, γιὰ νὰ προσχωρήσει ὁριστικὰ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ ἀλλάζοντας τὸ ἀφεντικό της, ποὺ γιὰ ἕνα ὁλόκληρο αἰώνα ὑπῆρξε ὁ Ἐγγλέζικος ἰμπεριαλισμός. Ἔτσι ἦταν φυσικὸ νὰ ὑποδεχτεῖ μὲ τυμπανοκρουσίες τὴν νέα Ἀμερικάνικη ἐξόρμηση καὶ νὰ μπεῖ στὸν χορὸ τῆς ἐξαπάτησης τοῦ λαοῦ γιὰ δῆθεν «δίκαιη» λύση.

Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ πυρετοῦ τῆς νέας ἐξόρμησης τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ στὴν Κύπρο ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια μερικὰ διδάγματα γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαό, ποὺ πρέπει νὰ γίνουν συνείδηση γιὰ δράση.

Ἡ περιλάλητη ἀντίθεση Κληρίδη — Μακάριου στὴν γραμμὴ λύσης τοῦ Κυπριακοῦ χάθηκε ξαφνικὰ καὶ τὴν διαδέχτηκε ἡ σύμπνοια καὶ ἡ συνεργασία. Ἡ περιβόητη καταγγελία τῆς δράσης τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ, τῆς πολιτικῆς τῶν Δυτικῶν καὶ τοῦ ΝΑΤΟ, πάνω στὴν ὁποία στηρίξανε τὴν ἐκλογική τους ἐπιτυχία τὸ ΑΚΕΛ, ἡ ΕΔΕΚ καὶ ἡ «Δημοκρατικὴ Παράταξη» γίνεται σήμερα ἄξονας γιὰ τὴν «Λύση» τοῦ Κυπριακοῦ μὲ τὴν ἄχαρη προσπάθεια νὰ καλυφθεῖ κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα τοῦ ΟΗΕ. Ἡ γραμμὴ τοῦ «Δημοκρατικοῦ Συναγερμοῦ» γίνεται ἡ ἐπίσημη πολιτικὴ τῆς Κυβέρνησης καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου μὲ τὴν ὁμόφωνη ἔγκριση ὅλων τῶν κομμάτων.

Ἡ παντιέρα τοῦ Μακροχρόνιου ἀγώνα, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ἔγινε ὅλη ἡ προεκλογικὴ καμπάνια, διπλώνεται, σήμερα, ἀπὸ ὅλα τὰ Κόμματα καὶ τὴν Βουλὴ καὶ ἀφήνεται ἡ ὑπόθεση τοῦ λαοῦ στὴν, τάχατες, νέα «ἠθικὴ καὶ δημοκρατικὴ» ἡγεσία τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ.

Δυὸ βασικὰ διδάγματα πρέπει νὰ μποῦν στὴν βάση τῆς σκέψης καὶ τῆς δράσης τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ κάθε τίμιου πατριώτη.

ΠΡΩΤΟΝ: Ἡ ντόπια κεφαλαιοκρατικὴ τάξη· ὅσες ἀντιθέσεις κι' ἂν ἔχει στὴν δική της ἐσωτερικὴ ἀνάπτυξη, ἀνάμεσα στὸ ἐκκλησιαστικὸ καὶ τὸ ἰδιωτικὸ κε-

φάλαιο, σὰν ξενόδουλη καὶ ἐξαρτημένη ἀπὸ τὸν ἰμπεριαλισμὸ δέχεται κάθε ἰμπεριαλιστικὸ σχέδιο «λύσης» τοῦ Κυπριακοῦ, εἶναι ἕτοιμη νὰ παραμερίσει κάθε διαφορά της καὶ νὰ διχοτομήσει καὶ νὰ δέσει ἔτσι ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸν τόπο στὸν ἅρμα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

ΔΕΥΤΕΡΟ: Ἡ ἡγεσία τῶν κομμάτων καὶ κύρια ἡ ψευτοαριστερὴ ἡγεσία, ξένη στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ στὸν λαὸ ἐπισφραγίζει σήμερα τὸ ρόλο της, σὰν ὑποταχτικοῦ τῆς ντόπιας κεφαλαιοκρατίας καὶ διὰ μέσου της στὸν διεθνῆ ἰμπεριαλισμὸ καὶ ἔτσι εἶναι ἀνίκανη νὰ παίξει ὁποιοδήποτε ρόλο σ' ἕνα γνήσιο ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα τοῦ λαοῦ.

Τὸ ΚΚΚ ξεσκεπάζει καὶ καταγγέλλει αὐτὴ τὴν καινούργια ἐξαπάτηση, ποὺ στὴν πραγματικότητα ἀποτελεῖ συνέχιση τῆς πορείας τοῦ Συμβιβασμοῦ. Καταγγέλλει αὐτὴ τὴν συμβιβαστικὴ πορεία ποὺ ὁδηγᾶ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν διχοτόμηση καὶ στὴν καταστροφὴ τοῦ τόπου.

ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΑ ΣΤΗΝ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

Μέσα στὸν λαὸ ὑπάρχει, ἤδη, διάχυτο, τὸ αἴσθημα τῆς ἀντίθεσης σ' αὐτὴ τὴν γραμμή. Αἴσθημα ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν βαθειὰ ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ μας γιὰ ἐπιστροφὴ στὰ σπίτια καὶ στὸ βιός του, ἀπὸ τὸν πόθο του νὰ ζήσει Λεύτερος, χωρὶς ξένα στρατεύματα καὶ στρατιωτικὲς βάσεις, νὰ ζήσει σὲ μιὰ εἰρηνικὴ ζωή. (Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι).

Εἶναι αὐτὸ τὸ αἴσθημα ποὺ καθημερινὰ ἐκδηλώνεται σὲ συζητήσεις καὶ ζυμώσεις ἀνάμεσα στὸν λαό. Εἶναι αὐτὸ τὸ αἴσθημα ποὺ ὁδήγησε πολλὲς φορὲς τὴν πολιτικὴ ἡγεσία σὲ γελοιοποίηση καὶ ὁδήγησε στὴν ἐκδήλωση κρίσεων μέσα στοὺς κόλπους τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης. Εἶναι αὐτὸ τὸ αἴσθημα, ποὺ ὡς σήμερα ἐμπόδισε τὴν διχοτόμηση.

Εἶναι αὐτὸ τὸ αἴσθημα ποὺ τρέμει ἡ ἡγεσία τῶν κομμάτων καὶ κάμνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὴν ὀργανωμένη του ἐκδήλωση, γιατὶ σὲ τέτοια περίπτωση ὁ λαὸς θὰ μπεῖ στὸν πραγματικό του ρόλο ἀνατρέποντας τὴν νόθα του ἡγεσία.

Ὁ λαός μας πρέπει νὰ συνειδητοποιήσει πὼς αὐτὸ τὸ κίνητρο δὲν εἶναι ἀρκετὸ καὶ πὼς τὴν σωστὴ πορεία θὰ τὴν ἀποφασίσει ἡ ὀργάνωση καὶ ἡ μαχητικὴ ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ αἰσθήματος.

Οἱ στιγμὲς ποὺ περνᾶ ὁ τόπος μας εἶναι κρίσιμες. Ἡ ἀνάγκη συγκεκριμένης δράσης, εἶναι, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ἐπιταχτική.

— Ὀργανῶστε παντοῦ συζητήσεις.

— Ἐκδηλῶστε μὲ ψηφίσματα τὴν ἀντίθεσή σας γιὰ τὴν πορεία τοῦ διαχωρισμοῦ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ τόπου μας.

— Στεῖστε παντοῦ ἐπιτροπὲς πάλης γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ τόπου.

— Ὀργανῶστε παντοῦ ἐκδηλώσεις ποὺ νὰ κάμουν ξεκάθαρη τὴν ἀντίθεση τοῦ λαοῦ μὲ τὴν πορεία αὐτή.

ΟΛΑ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΑ ΣΤΗΝ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

Η Κ.Ε. ΤΟΥ ΚΚΚ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΜΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Β΄

Μέσα ἀπὸ τὴν ὅλη πολιτικὴ τῆς Κυβέρνησης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας ποὺ τὴν ὑποστηρίζει βγαίνει καθαρά, πὼς τόσο τὴν Ἄμυνα, ὅσο καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή μας, δὲν θέλουν νὰ τὴν στηρίξουν σ᾽ ἕνα λαϊκὸ ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα καὶ καμώνονται, ὅτι δὲν πιστεύουν, πὼς ὁ λαός μας μπορεῖ νὰ ὀργανώσει μὲ τὶς δικές του δυνάμεις μιὰ ἀντίσταση κι᾽ ἕνα ἀγώνα ἀπελευθέρωσης.

Τὴν ἄμυνα καὶ τὴν λύση τοῦ προβλήματός μας τὴν βλέπουν μονάχα σὰν ἀποτέλεσμα τῆς δράσης ἐξωτερικῶν παραγόντων, καὶ ὅταν μιλοῦν γιὰ «ἀγώνα» ἐννοοῦν μιὰ προσπάθεια νὰ λειτουργήσουν αὐτοὶ οἱ παράγοντες, ὅσο γίνεται πιὸ εὐνοϊκὰ γιὰ τὴ «λύση» τοῦ προβλήματός μας.

Εἶναι χρήσιμο νὰ δοῦμε αὐτοὺς τοὺς παράγοντες καὶ νὰ ἐξετάσουμε τὴν δυνατότητα νὰ στηρίξουμε τὴν ἄμυνά μας καὶ πολὺ περισσότερο τὴν ἀπελευθέρωσή μας σ᾽ αὐτούς.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ

Αὐτοὶ οἱ παράγοντες εἶναι: Οἱ δυὸ ὑπερδυνάμεις, οἱ ΕΠΑ καὶ ἡ ΕΣΣΔ, εἶναι οἱ κυριαρχικοὶ παράγοντες, τόσο σὰν ὑπερδνάμεις ἀνταγωνιστικές, ποὺ συγκρούονται γιὰ τὴν παγκόσμια κυριαρχία, ὅσο καὶ σὰν οἱ ἰσχυρὲς δυνάμεις τῆς ἐξάρτησης τῶν λαῶν, ποὺ ὑποχρεώνονται νὰ κάμνουν μιὰ σειρὰ ἀναγκαίους συμβιβασμοὺς γιὰ ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τους, γιὰ ἐξάρτηση καὶ καταπίεση τῶν χωρῶν καὶ τῶν λαῶν.

— Ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη, σὰν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἑνότητα μὲ τὶς «Δημοκρατικὲς παραδόσεις» καὶ τὰ ἰδιαίτερα συμφέροντά της, ποὺ συγκρούονται μὲ τὰ συμφέροντα καὶ τὶς τάσεις τῶν ὑπερδυνάμεων γιὰ τὸ μερτικὸ στὴν ἐξάρτηση καὶ τὴν ἐκμετάλλευση τῶν λαῶν.

— Οἱ λεγόμενοι «Ἀδέσμευτοι» ἢ ὁ λεγόμενος «Τρίτος Κόσμος» ποὺ στὴν οὐσία, στὴν συντριπτική τους πλειοψηφία, εἶναι οἱ νεοκαπιταλιστικὲς ἐξαρτημένες χῶρες, ποὺ συγκροτοῦν ἕνα μηχανισμὸ πλειοψηφίας στὰ Ἑνωμένα Ἔθνη καὶ ποὺ συγκρούονται ὡς ἕνα μέτρο, μέσα ἀπὸ μιὰ σειρὰ προβλήματα τοῦ ἀναπτυσσόμενου καπιταλισμοῦ μὲ τὶς ἰμπεριαλιστικὲς ὑπερδυνάμεις καὶ τὸν Εὐρωπαϊκο ἰμπεριαλισμό.

— Ἡ Ὀργάνωση τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν, σὰν ἡ ἔκφραση τῆς πολιτικῆς ἠθικῆς τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ καταπιταλιστικοῦ κόσμου.

Τὸ εἰκοσάχρονο διάστημα τῆς γέννησης καὶ τῆς πορείας τοῦ Κυπριακοῦ κράτους κα ἰγενικώτερα τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια ἦταν πλούσια σὲ γεγονότα καὶ ἀγῶνες μιᾶς σειρᾶς λαῶν, ἔτσι ποὺ νὰ μᾶς δίνουν μεγάλη πείρα καὶ μιὰ καλὴ δυνατότητα ἀξιολόγησης αὐτῶν τῶν παραγόντων, γιὰ τὴν διάθεση καὶ ἱκανότητά τους νὰ ὑπερπίζουν τοὺς μικροὺς λαοὺς ἀπὸ ἐπιδρομὲς καὶ καταχτητικὲς ἐπεμβάσεις τῶν ἰσχυρῶν.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα μιὰ σειρὰ χῶρες καὶ λαοὶ δεχτήκανε τὸ βάρος τῆς ἐπίθεσης καὶ τῆς καταχτικῆς μανίας τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῶν ἰσχυρῶν καπιταλιστικῶν δυνάμεων. Τέτοιες εἶναι: Ἡ Κορέα, ἀντιμετώπισε τὴν ἐπίθεση τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεραλισμοῦ στὴν ὁποία πῆραν μέρος καὶ μιὰ σειρὰ ὑποταχτικὲς του χῶρες. Ἡ Ἑλλάδα δέχτηκε τὴν ἐπέμβαση τοῦ Ἐγγλέζικου καὶ ἀργότερα τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ. Στὴν καρδιὰ τῆς Ἀφρικῆς τὸ Κογκὸ δέχτηκε τὴν ἐπίθεση τῶν ἰμπεριαλιστῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Ἀμερικάνους καὶ κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας. Ἡ Κούβα δέχτηκε τὶς ἐπιθέσεις τῶν μισθοφόρων ποὺ ὀργάνωσε ὁ Ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμός. Τὸ Βιετνάμ, ἡ Καμποτία καὶ τὸ Λάος γιὰ χρόνια ὁλόκληρα ἀντιμετώπισαν τὶς τεράστιες ἐπιθετικὲς δυνάμεις τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ, ποὺ χρησιμοποίησαν ὅλα τὰ συμβατικὰ ὅπλα καταστροφῆς, ἀκόμα καὶ βιοχημικὰ ὅπλα, καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ μιὰ σειρὰ ἄλλες ἰμπεριαλιστικὲς καὶ καπιταλιστικὲς χῶρες. Ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία δέχτηκαν τὴν καταχτητικὴ ἐπέμβαση τῆς Σοχιετικῆς Ἕνωσης γιὰ τὸν στραγγαλισμὸ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς αὐτοτέλειάς τους, ἐνῶ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση κρατᾶ ἀκόμα τὰ στρατεύματά της σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας. Οἱ Ἀραβικὲς χῶρες ὑποστήκανε τὴν ἐπεχτατικὴ ἐπίθεση τοῦ Ἰσραήλ, σὰν χωροφύλακα τῶν Ἀμερικάνικων συμφερόντων στὴν Μέση Ἀνατολή. Ἡ Μπαγκλαντὲς (Ἀ. Πακιστάν) δέχτηκε τὴν ἐπέμβαση τοῦ Ἰνδικοῦ στρατοῦ γιὰ τὴν ἀπόσπασή της ἀπὸ τὸ Πακιστάν. Ἡ Ἀγκόλα δέχτηκε τὴν ἐπέμβαση τοῦ Σοσιαλιμπεριαλισμοῦ μὲ τὴν δικαιολογία, τάχατες, τῆς βοήθειας. Ἡ Κύπρος δέχτηκε τὴν ἐπίθεση τῆς Τουρκίας μὲ στόχο τὸν διαμελισμὸ της σὲ δυὸ κράτη. Τὸ Τιμὸρ ἀντιμετώπισε τὴν εἰσβολὴ τῆς Ἰνδονησίας. Ὁ Λίβανος τὴν εἰσβολὴ τῆς Συρίας.

Κοντὰ σ' αὐτὰ πρέπει νὰ σημειωθοῦν μιὰ σειρὰ ἄλλες ἐπεμβάσεις μὲ τὴν βρώμικη μέθοδο τῆς διείσδυσης τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἰμπεριαλιστῶν, γιὰ ἀνατροπὴ κυβερνήσεων, ἐγκαθίδρυση στὴν ἐξουσία δικῶν τους πραχτόρων μὲ διχτατορίες κλπ., (Χιλή, Ἑλλάδα, Ἀργεντινή, Θαϊλάντη, Ἰνδονησία, Κύπρος κλπ.). Ἀκόμα πρέπει νὰ σημειωθοῦν μι ἀσειρὰ ἄλλες ἐπιθέσεις ἰσχυρῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν σὲ ἄλλες χῶρες πιὸ ἀδύνατες.

Ὅλα αὐτὰ συνθέτουν μιὰ μακρόχρονη περίοδο γεμάτη ἀπὸ στρατιωτικὲς καταχτητικὲς ἐπιθέσεις, ὠμῆς βίας καὶ αὐθαιρεσίας ἐγκλημάτων καὶ καταστροφῶν ἐνάντια στοὺς ἀδύνατους λαοὺς ἀπὸ τοὺς λίγους ἰσχυροὺς τῆς ἐποχῆς μας.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποιὸς ἦταν ὁ ρόλος τῶν παραγόντων, ποὺ ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τους βλέπουν σὰν τοὺς μόνους στοὺς ὁποίους μποροῦμε νὰ στηρίξουμε τὴν ἄμυνα καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή μας;

— Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ: Ἔδρασε, σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις μὲ τρεῖς, κύρια, τρόπους. α) Ἐλεγχόμενος οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸν Ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό, ὄχι μόνο δὲ νἀντίδρασε στὶς καταχτητικὲς ἐπιθέσεις, ἀλλὰ μὲ ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας ἐπικύρωσε τέτοιες ἐπιθέσεις καὶ μὲ τὶς στρατιωτικὲς δυνάμεις, μιᾶς σειρᾶς μελῶν του πῆρε μέρος σὲ τέτοιους καταχτητικοὺς πολέμους (Κορέα, Κογκό). β) Μὲ τὴν μέθοδο τῶν εἰρηνευτικῶν δυνάμεων μπῆκε σὲ μιὰ σειρὰ χῶρες, ὄχι γιὰ νὰ διώξει τοὺς εἰσβολεῖς, μὰ γιὰ νὰ μονιμοποιήσει τὶς εἰσβολὲς καὶ βάζοντας σὲ ἴση μοῖρα τοὺς εἰσβολεῖς καὶ τὰ θύματα τους, νὰ πετύχει «Εἰρήνη», ποὺ στὴν οὐσία ἀποτελεῖ πάντα δικαίωση τῆς εἰσβολῆς καὶ κατάχτησης. Τέτοια παραδείγματα εἶναι ἡ Κύπρος καὶ τὸ Ἀραβοϊσραηλιτικὸ πρόβλημα. γ) Μὲ τὴν μέθοδο τῶν ψηφισμάτων προσπαθεῖ νὰ ἐκφυλίζει καὶ νὰ ἐχτονώνει τὴν ἀντίσταση τῶν λαῶν ἐνάντια στὶς ἐπιθέσεις μετατρέποντας την σὲ πα-

θητική ἀδράνεια καὶ ἀτέλειωτη ἀναμονὴ μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἀποφυγῆς θυμάτων.

— ΟΙ «ΛΕΓΟΜΕΝΟΙ «ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΙ» ἤ «ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» ποὺ στὴν μεγάλη τους πλειοψηφία δὲν εἶναι παρὰ οἱ νεοκαπιταλιστικὲς χῶρες, μὲ ἡγεσία τὴν κεφαλαιοκρατικὴ τάξη, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν γέννησή της καὶ σ' ὅλη τὴν πορεία τῆς ἀνάπτυξης της βρίσκεται ἐξαρτημένη στοὺς ἰμπεριαλιστές, δὲν ἔπαιξε κανένα θετικὸ ρόλο στὴν ὑπεράσπιση τῶν λαῶν ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἰσχυρῶν σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέραμε. Ἀντίθετα στὴν Κορέα μιὰ σειρὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς χῶρες πῆραν μέρος στὴν ἐπίθεση ἐνάντια στὸν λαὸ τῆς Κορέας στὸ πλευρὸ τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ. Ὁ Βιετναμέζικος λαὸς γιὰ χρόνια ὁλάκερα πάλεψε μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ μὲ τεράστιες θυσίες γιὰ νὰ ἀντιμτωπίσει τὸ βάρος τῆς τεράστιας πολεμικῆς μηχανῆς τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῶν συμμάχων του. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ λεγόμενες «ἀδέσμευτες» χῶρες ἔβλεπαν μὲ ἀπάθεια τὸν ἀγώνα καὶ τὶς θυσίες τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ καὶ μὲ τὴν γενικὴ τους συμπεριφορὰ τόσο στὰ Ἑνωμένα Ἔθνη, ὅσο καὶ στὶς ἄλλες τους ἐκδηλώσεις ἐνίσχυαν οὐσιαστικὰ τὴν θέση τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ.

Στὴν Μέση Ἀνατολὴ παρόλο ποὺ οἱ χῶρες, ποὺ δεχτήκανε τὴν ἐπίθεση το ῦ'Ισραὴλ ἀποτελοῦν βασικὰ στοιχεῖα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἐντούτοις, ἐχτὸς ἀπὸ ψηφίσματα χωρὶς καμ1ιὰ πραχτικὴ ἀξία, δὲν ἔκαμαν τίποτε γιὰ νὰ ἐμποδίσουν καὶ ἀνατρέψουν τὴν ἐπέχταση τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὴν ἐξόντωση τῶν Ἀράβων, ἰδιαίτερα τῶν Παλαιστινίων καὶ τῶν Λιβανέζων.

Τέλος ἐκεῖ ποὺ ἡ ἀνικανότητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου γιὰ ἀποτελεσματικὴ ὑποστήριξη τῶν λαῶν γίνεται ἐξόφθαλμη, εἶναι ἡ δική μας περίπτωση. Στὸν τόπο μας πραγματοποιήθηκε μιὰ ὠμὴ εἰσβολὴ καὶ κατάχτηση, μιᾶς ἰσχυρῆς χώρας ἐνάντια σ' ἕνα ἀνυπεράσπιστο λαὸ καὶ μάλιστα ἱδρυτικὸ μέλος τῆς ὁμάδας τῶν «Ἀδεσμεύτων» χωρὶς αὐτὲς οἱ χῶρες νὰ μπορέσουν νὰ ἐναντιωθοῦν μὲ ὁποιοδήποτε πραχτικὸ τρόπο καὶ νὰ ἀνατρέψουν αὐτὴ τὴν εἰσβολὴ καὶ κατάχτηση. Στὰ δυόμιση χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν τούρκικη εἰσβολὴ ἡ ὁμάδα τῶν «Ἀδεσμεύτων» ἰσχυροποίησε τὴν θέση της στὸν Ο.Ε.Ε., ἔτσι ποὺ νὰ διαθέτει σήμερα τὸν μηχανισμὸ τῆς πλειοψηφίας. Παρόλα αὐτὰ δὲν κατάφερε μέχρι σήμερα παρὰ νὰ πετύχει μερικὰ ψηφίσματα μὲ τέτοιο χαραχτήρα ἐχτόνωσης καὶ ἀσάφειας ποὺ τὸν δέχτηκε καὶ τὸν ψήφισε καὶ ὁ ἴδιος ὁ εἰσβολέας.

Ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ λεγόμενοι «Ἀδέσμευτοι» ποσοτικὰ καὶ ἠθικὰ διαθέτουν τὴν δύναμη νὰ καταγγείλουν ἀνοιχτὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν Τουρκικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων στὴν Κύπρο καὶ κάθε εἰσβολή, νὰ ἐπιβάλουν μιὰ σειρὰ κυρώσεις οἰκονομικὲς καὶ πολιτικές, μὲ τὶς ὁποῖες νὰ ἀπομονώσουν τὴν Τουρκία καὶ μὲ μιὰ σειρὰ ἄλλα μέτρα, χωρὶς νὰ ἀποκλείονται τὰ στρατιωτικὰ μέτρα νὰ ἀναγκάσουν τὴν Τουρκία νὰ ἀποχωρήσει.

— Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ: Παρὰ τοὺς ἀνταγωνισμοὺς καὶ τὶς διαφορές του μὲ τὶς ὑπερδυνάμεις, ἐντούτοις, σὰν ἰμπεριαλιστικὴ δύναμη, εἶναι μέσα στὴν φύση του νὰ ἀντιμάχεται τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα καὶ νὰ ἐπιδιώκει τὴν ἐξάρτηση καὶ τὴν ὑποταγὴ τῶν λαῶν. Ἔτσι πάντα οἱ χῶρες τῆς Εὐρώπης σταθήκανε δίπλα στὶς καταχτητικὲς δυνάμεις ἢ ἄλλες δὲν ἀντίδρασαν καθόλου στὴν κατάχτηση τῶν λαῶν, καὶ καμιὰ φορά, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἀποτέλεσαν δυνάμεις βοήθειας γιὰ τοὺς λαούς. Ἀντίθετα ὁρισμένες ἀπὸ αὐτὲς σταθήκανε σὰν τὰ τελευταῖα προπύργια τῆς ἀποικιακῆς ὑποδούλωσης καὶ ἐκμετάλλευσης τῶν λαῶν.

— ΟΙ ΔΥΟ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ:

Σὰν δυνάμεις τοῦ μονοπωλιακοῦ ἰμπεριαλισμοῦ ἀπόδειξαν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πὼς εἶναι οἱ δυνάμεις τῆς ἐπίθεσης τῆς ἐξάρτησης καὶ τῆς κατάχτησης τῶν λαῶν. Οἱ κύριοι ἐχθροὶ τῆς κάθε τάσης γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια τῶν λαῶν. Οἱ κύριοι στηλοβάτες ὅλων τῶν ἀντεπαναστατικῶν δυνάμεων καὶ ἀκόμα οἱ μάστορες καὶ οἱ ὑποκινητὲς τῶν τοπικῶν διαφορῶν καὶ συγκρούσεων. Ὅλες οἱ περιπτώσεις ἐπιθέσεων ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω, ἀποδείχνουν πὼς εἴτε γίνονται ἄμεσα ἀπὸ τὶς δυὸ ὑπερδυνάμεις, εἴτε αὐτὲς εἶναι οἱ ὑποκινητές τους. Εἶναι ὁλοφάνερο πὼς καμμιὰ περίπτωση δὲν ὑπάρχει στὴν Ἱστορία, στὴν ὁποία οἱ δυὸ ὑπερνάμεις νὰ βοήθησαν γιὰ ἐλευθερία καὶ ἀνεξαρτησία ἢ γιὰ ἀπόκρουση ὁποιασδήποτε εἰσβολῆς καὶ ἐπίθεσης, ἕνα λαό, χωρὶς πίσω ἀπὸ τὴν ψεύτικη βοήθεια νὰ κρύβεται ὁ στόχος τῆς ἀλλαγῆς ἀφεντικοῦ καὶ τῆς ἐξάρτησης τῶν χωρῶν.

Τόσο στὴν κυβέρνηση, ὅσο καὶ στὴν πολιτικὴ ἡγεσία ἐπικρατεῖ ἀκόμα ἡ ἀντίληψη, ὅτι ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν ὑπερδυνάμεων στὸν χῶρο μας ἀφήνει δυνατότητες ἐκμετάλλευσης αὐτοῦ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ χρησιμοποίησής του γιὰ τὴν ἄμυνά μας. Ἡ ἄποψη αὐτὴ εἶναι τόσο λαθεμένη, ὅσο καὶ παραπλανητική, γιατὶ διασπᾶ καὶ πολώνει τὶς δυνάμεις μας σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, ἀφαιρώντας κάθε δυνατότητα ἑνότητας τῶν λαϊκῶν δυνάμεων γιὰ τὴν ὀργάνωση ἑνὸς ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ — ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη παραμερίζει καὶ σκεπάζει τὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ ὑποταγὴ στὴν μιὰ ἢ στὴν ἄλλη ὑπερδύναμη ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ ἴδιου νομίσματος, γιατὶ καὶ στὴν μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση πρόκειται γιὰ τὴν στέρηση τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοτέλειας.

Τέλος παραγωνίρζεται ὁλότερα τὸ γεγονός, πὼς οἱ δυὸ ὑπερδυνάμεις στὴν πορεία γιὰ παγκόσμια κυριαρχία, παρὰ τὶς βασικές τους ἀντιθέσεις πραγματοποιοῦν συμβιβασμοὺς ἐνάντια στοὺς λαούς, ἐνάντια στοὺς ἀγῶνες γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια γιὰ τὸ τσάκκισμα τῶν λαϊκῶν κινημάτων.

Ἡ Ἱστορία ἀπόδειξε, πὼς ὅσοι βρέθηκαν στὴν παγίδα τέτοιων συμβιβασμῶν τῶν ὑπερδυνάμεων, πλήρωσαν πολὺ ἀκριβὰ τὴν τάχατες εἰρηνικὴ συνύπαρξη.

Τὸ ἀσυζήτητο συμπέρασμα ποὺ διδάσκει ἡ ἱστορικὴ πραγματικότητα τῶν μεταπολεμικῶν χρόνων, εἶναι πὼς ὁ Λαός μας καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν νὰ περιμένουν καμμιὰ ἀπολύτως βοήθεια, οὔτε μπορεῖ νὰ προέλθει ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παράγοντες τίποτε πού, ἔστω νὰ ἐνισχύει τὸν ἀγώνα τους γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια. Ἀντίθετα ἀποτέλεσαν πάντα καὶ θὰ ἀποτελοῦν τὶς δυνάμεις τῆς ἐπίθεσης, τῆς ἐξάρτησης καὶ τοῦ στραγγαλισμοῦ τῶν λαῶν.

Ειδικώτερα ὁ λαός μας ἔχει ἤδη γευτεῖ μιὰ πλούσια πεῖρα τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῶν στόχων αὐτῶν τῶν δυνάμεων μὲ τρόπο ποὺ νὰ συνειδητοποιεῖ, ὅτι ἡ ἄμυνά μας καὶ ἡ ὑπόθεση τῆς Λευτεριᾶς μας δὲν μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ στηριχτεῖ σ' αὐτοὺς τοὺς ἐξωτερικοὺς παράγοντες.

Ἐφόσον αὐτοὶ πάνω στοὺς ὁποίους ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία θέλουν νὰ στηρίξουμε τὴν ἄμυνά μας καὶ τὴν ἀπελυθέρωσή μας εἶναι ἀρνητικοί, μένει ἀκόμα ἀναπάντητο τὸ ἐρώτημα, ποῦ πρέπει ὁ λαός μας νὰ στηρίξει τὴν ἄμυνα καὶ τὴν ἀπλευθέρωσή του; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ ἀπαντηθεῖ στὸ τρίτο μέρος αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου.

ΟΙ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΡΑΧΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΚΚ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ 5 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΒΡΗ 1976

Πέρασαν ἔξη μῆνες ἀπὸ τὶς βουλευτικὲς ἐκλογές, ποὺ ἔγιναν στὸν τόπο μας. Εἶναι πιστεύομε, ἕνας ἱκανὸς χρόνος, γιὰ νὰ ἀναλογιστεῖ ὁ λαὸς τὶ ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Νὰ ἐξετάσει, ἂν οἱ βουλευτές, ποὺ ψήφισε καὶ τὰ κόμματά του πραγματοποίησαν ἢ ὄχι, ὅσα ὑποσχέθηκαν στὶς προεκλογικὲς τους ἐκστρατεῖες καὶ στὰ προγράμματά τους. Ἂν ἀποδείχτηκαν ἄξιοι ἢ ὄχι τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ ποὺ ζήτησαν, γιὰ νὰ φτιάξουν μιὰ δημοκρατία καὶ γιὰ νὰ μᾶς λύσουν τὰ προβλήματά μας.

Τὸ Κόμμα μας κάμνοντας μὲ τὴ σειρά του τὴν κριτικὴ καὶ τὴν αὐτοκριτική του πάνω στὶς προεκλογικές του θέσεις, ὅπως τὶς διακήρυξε στὶς προεκλογικές του ὁμιλίες διαπίστωσε τὰ πιὸ κάτω:

1) Τὸ ΚΚΚ ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας διακήρυξή του μετὰ τὴν ἐπανασύστασή του καὶ στὴ συνέχεια πολλὲς φορές, τόνισε πὼς ἡ Κυβέρνηση Μακαρίου καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου ἀκολουθοῦν μιὰ πορεία Σ υ μ β ι β α σ μ ο ῦ, ποὺ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια ὁδηγεῖ στὴ διχοτόμηση τοῦ τόπου. Τὸ ΚΚΚ προσπάθησε νὰ φανερώσει στὸ λαό, πὼς πίσω ἀπὸ τὶς διακηρύξεις τῆς ἄρχουσας τάξης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας γιὰ «ἀγώνα» καὶ σταθερὴ ἐμμονὴ στὶς ἀποφάσεις τοῦ ΟΗΕ κρύβεται ἡ ἐξαπάτηση, ποὺ ὁδηγᾶ σ' ἕνα ὀλέθριο συμβιβασμό.

Σήμερα πάει νὰ ἐπαληθευτεῖ στὴν πράξη αὐτὴ ἡ θέση.

2) Στὴν προεκλογική του καμπάνια τὸ ΚΚΚ κήρυξε τὴν ΑΠΟΧΗ, τονίζοντας πὼς ἀνάμεσα στὶς δυὸ πολιτικὲς παρατάξεις ποὺ διαμορφώθηκαν δὲν ὑπῆρχε καμιὰ διαφορὰ στὴν πολιτικὴ γραμμή, μὰ πὼς κι' οἱ δυὸ ὁδηγοῦσαν στὸ νσυμβιβασμό. Οἱ διαφορές τους συγκεντρώνονταν σὲ διαφορὲς ταχτικῆς καὶ μεθόδων, σὲ οἰκονομικὲς καὶ πραχτικὲς διαφορές, μὰ ὄχι στὴν πολιτικὴ γραμμή. Τὸ ΚΚΚ διακήρυξε, πὼς τὸ ἐκκλησιαστικὸ κεφάλαιο μὲ ἐκφραστὴ τὸν Μακάριο δὲν θὰ δίσταζε νὰ στραφεῖ πρὸς τὴν ἐξάρτηση τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ νὰ δεχτεῖ Δυτικὴ — Νατοϊκὴ Λύση, ἂν ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεραλισμὸς παρουσιαζόταν δικαιότερος ἀπέναντι στοὺς δυὸ ὑποτακτικούς του Ἑλληνοκυπριακὴ καὶ Τουρκοκυπριακὴ ἀστικὴ τάξη καί, πώς, μέχρι τότε δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνει, γιατὶ σὰν θεσμικὸ κεφάλαιο δὲν στηριζόταν σὲ τάξη μὰ στὸν ἐξαπατημένο λαὸ (μέσω τῶν κομμάτων) ποὺ εἶχε θεριεμένα μέσα του τὰ ἀντιαμερικάνικα αἰσθήματα. Ἀντίθετα τὸ νεοβιομηχανικὸ κεφάλαιο μὲ ἐκφραστὴ τὸν Κληρίδη, στηριγμένο πάνω στὴν κεφαλαιοκρατικὴ τάξη δὲν εἶχε τί-

ποτα νὰ φοβηθῇ διακηρύσσοντας τὴν ἀνάγκη νὰ ὑποταχτοῦμε στὸν 'Αμερικάνικο ἰμπεριαλισμό.

Σήμερα ἐπαληθεύτηκε πὼς ὁ Κληρίδης στάθηκε ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος, στὸν ὁποῖο φόρτωσαν ὅλα τὰ κρίματα τῆς κρίσης τῆς ἄρχουσας τάξης, μὰ ποτὲ δὲν ἔπαψε νὰ ἀποτελεῖ στενὸ συνεργάτη τοῦ Μακάριου καὶ τῆς κυβέρνησής του καὶ πολιτικὸ πρώτης γραμμῆς γιὰ τὴν κεφαλαιοκρατικὴ τάξη. Τὸ ταξίδι Κληρίδη στὴν 'Αμερικὴ καὶ τὴν Εὐρώπη ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντηση Μακαρίου — Ντενκτὰς μιλᾶ μόνο του.

'Επαληθεύτηκε πὼς καὶ ἡ δυὸ πολιτικὲς παρατάξεις εἶχαν τὴν ἴδια γραμμή, ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν διχοτόμηση. Σήμερα ἔρχεται ὁ Κληρίδης γιὰ νὰ δηλώσει, ὅτι ὅσα διακήρυσσε πρὶν ἕνα χρόνο ἦρθε σήμερα νὰ τὰ πραγματοποιήση ὁ ἴδιος ὁ Μακάριος. Ἡ Δυτικὴ — Νατοϊκὴ λύση ποὺ ὁλοκληρώνεται ὕστερα ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις καὶ ὁ συμβιβασμὸς ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βάση καὶ τὴν οὐσία της δικαιώνει πλέρια τὶς προεκλογικὲς θέσεις τοῦ Κόμματός μας καὶ τὴν ἀξία τῆς ἀποχῆς.

3) Τὸ ΚΚΚ διακήρυξε πὼς ὁδηγούμαστε στὸν συμβιβασμὸ καὶ πὼς διπεριφερειακὴ ὁμοσπονδία, ἢ διζωνικὴ ἢ διχοτόμηση ἦταν τὸ ἴδιο ἀκριβῶς πρᾶγμα μὲ διαφορετικὸ ὄνομα.

Σήμερα κάτω ἀπὸ ἕνα καινούργιο ὄνομα, δ ι κ ο ι ν ο τ ι κ ή, ἐπαληθεύεται κι' αὐτὴ ἡ θέση.

4) Στὴν προεκλογική του καμπάνια τὸ ΚΚΚ διακήρυξε πὼς ἡ ἄρχουσα τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία δὲν χαραχτηρίζονται ἀπὸ κανένα δημοκρατικὸ αἴσθημα ἢ ἀρχὴ καὶ πὼς καμιὰ δημοκρατικὴ διαδικασία ἢ ἀρχὴ δὲν ἴσχυσε στὰ 16 χρόνια τοῦ «ἀνεξάρτητου» Κυπριακοῦ κράτους. 'Ακόμα τόνισε πὼς καμιὰ δημοκρατικὴ καλυτέρεψη δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένει ὁ λαός. Μὲ τὰ πιὸ κάτω στοιχεῖα ἐπαληθεύτηκε καὶ αὐτὴ ἡ θέση.

— 'Εμποδίστηκαν καὶ ἀνατράπηκαν οἱ ἐκλογὲς κοινοτικῶν ἀρχῶν.

— Στὶς κοινοτικὲς ἐκλογές, ποὺ διακηρύχτηκαν υἱοθετήθηκε καὶ πάλι τὸ ἀντιλαϊκὸ πλειοψηφικὸ σύστημα, δόθηκαν ἀντιδημοκρατικὲς ἐξουσίες στὸν ὑπουργὸ ἐσωτερικῶν, χωρίστηκε ὁ λαὸς σὲ δυὸ κομμάτια. Στὸ ἕνα θὰ δινόταν τὸ «δημοκρατικὸ» δικαίωμα νὰ ψηφίσει στὸ ἄλλο ὄχι. 'Ακόμα ἀκολουθήθηκαν ὅλα τὰ ἀντιδημοκρατικὰ στοιχεῖα τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Δὲν δόθηκε ψῆφος στοὺς νέους πάνω ἀπὸ 18 χρόνων κλπ.

— Μελετᾶτε νόμος γιὰ νὰ ἀνέβει τὸ ποσὸ τῆς ἀγγειοδοσίας γιὰ ἔκδοση ἐντύπου σὲ 5.000 λίρες, πράγμα ποὺ στὴν οὐσία φιμώνει τὸ στόμα τῶν μικρῶν κομμάτων καὶ τοῦ λαοῦ.

— Τὰ δικαιώματα καὶ τὰ ὀφελήματα τοῦ λαοῦ παραμένουν χαμένη ὑπόθεση, ἢ ὅσα ἐπαναφέρονται ἐξουδετερώνονται μὲ τὴν αὔξηση τῆς φορολογίας, τὴν αὔξηση τῶν τιμῶν κλπ.

— Ὁ Νόμος γιὰ τὴν κάθαρση ἦταν πέρα γιὰ πέρα ἔξω ἀπὸ ὅσα πραγματικὰ ἀπαιτοῦσε ὁ λαός, ἀφοῦ στὴν οὐσία δὲν ἀπομονώνονται καὶ δὲν τσακκίζονται τὰ πραξικοπηματικὰ — φασιστικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ ἁπλῶς τιμωροῦνται μὲ πειθαρχικὲς ποινές, ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς ἀνήκουν στὸν κρατικὸ μηχανισμό.

5) Στὴν προεκλογική του ἐκστρατεία τὸ ΚΚΚ τόνισε ἔντονα πὼς ἡ ἄρχουσα τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία προσπαθοῦν νὰ κρατοῦν τὸν λαὸ

μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀγώνα, στὴν ἀδράνεια, γιὰ νὰ μποροῦν ἀνενόχλητοι νὰ ρυθμίζουν τὶς ἐξελίξεις ἀνάλογα μὲ τὰ συμφέροντά τους καὶ τὰ συμφέροντα τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης κάνοντας «ἀγώνα» ἡγεσίας.

Ἡ σημερινὴ πραγματικότητα ἦρθε νὰ ἀποδείξει περίτρανα κι᾿ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια.

Κοντὰ στὰ πιὸ πάνω ἐπαληθεύτηκαν κι᾿ ἕνα σωρὸ ἄλλες θέσεις τοῦ Κόμματος. Πιὸ κάτω δημοσιεύουμε τὸ κείμενο τῆς βασικῆς προεκλογικῆς ὁμιλίας τοῦ ΚΚΚ γιὰ τὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς στὶς 5)9)76 γιὰ νὰ δοθεῖ ἡ εὐκαιρία σ᾿ ἕνα εἶδος πλατιᾶς καὶ ἐλεύθερης κριτικῆς πάνω στὶς θέσεις τοῦ Κόμματός μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ συνειδητοποιήσει ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς τὴν ἀλήθεια, ὅπως μᾶς τὴν ἐμφανίζει ἡ καινούργια πραγματικότητα.

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΚΚ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ 5 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΒΡΗ 1976

Εἴμαστε κοντά σας, σὰν ἐκπρόσωποι τοῦ Κ.Κ. Κύπρου. Τὸ Κόμμα μας βρίσκεται ἀκόμα στὴ πάλη γιὰ τὴν συγκρότησή του. Βρίσκεται στὰ πρῶτα του βήματα καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεκαθαρίσει τὴν σωστὴ ἐργατικὴ καὶ λαϊκὴ γραμμή. Προσπαθεῖ νὰ ξαναστήσει τὴ σωστὴ ἐπαναστατικὴ πρωτοπορία ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση καὶ τὴ σωτηρία τοῦ τόπου καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀλλαγή.

Ἔχουμε πλήρη συνείδηση, ὅτι θὰ συναντήσουμε τεράστια ἀντίδραση, τεράστια καὶ πολύμορφη πολεμική, τόσο ἀπὸ τὴν ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη ὅσο κι ἀπὸ τοὺς κάθε λογῆς ὑποταχτικούς της. Ἔχουμε τὴν πίστη ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια θὰ ξεπεραστοῦν. Ἡ γραμμὴ γιὰ συσπείρωση καὶ ἀγώνα θὰ ἐπιβληθεῖ, γιατὶ ἐκπροσωπεῖ τὰ συμφέροντα τῶν μαζῶν, γιατὶ εἶναι ἕνα μὲ τὴ δύναμη τῶν μαζῶν.

Τὸ πρόβλημα ποὺ μᾶς φέρνει σήμερα κοντά σας εἶναι οἱ βουλευτικὲς ἐκλογές. Ὀφείλουμε ὅμως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ ξεκαθαρίσουμε ἕνα πράγμα. Τὸ Κ.Κ. Κύπρου δὲν εἶναι ἐκλογικὸ κόμμα. Δὲν παρουσιαζόμαστε δηλαδὴ μπροστά σας γιὰ νὰ μᾶς δώσετε τὴν ψῆφο σας. Δὲν ἐπιδιώκουμε σήμερα νὰ καταλάβουμε βουλευτικὲς ἕδρες. Δὲν ζητοῦμε τὰ χειροκροτήματά σας.

Τὸ Κόμμα μας, μᾶς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ παρουσιαστοῦμε μπροστά σας, γιὰ νὰ συζητήσουμε μαζί, γιὰ νὰ βροῦμε μαζὶ τὸ σωστὸ δρόμο, γιὰ τὴν συσπείρωση καὶ τὴν ὀργάνωση τῶν δυνάμεών μας σ᾿ ἕνα ἀγώνα γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ τόπου μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολή μας. Αὐτὴ εἶναι σήμερα ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κ.Κ. Κύπρου. Αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι σήμερα στὸν τόπο μας ἡ ἀποστολὴ τῶν πρωτοπόρων ἀγωνιστῶν, τῆς ἐργατικῆς τάξης. Αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος τῶν προσφύγων καὶ τοῦ λαοῦ. Συσπείρωση, ὀργάνωση, μεθοδικὸς ἀγώνας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ τόπου.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς εἴμαστε παντοῦ καὶ πάντα ἐνάντια στὶς βουλευτικὲς ἐκλογές. Δὲν ἀπορρίπτουμε τὸν κοινοβουλευτισμὸ σὰν μέσο ἀγώνα. Ἀντίθετα, κάτω ἀπὸ ὁρισμένες περιστάσεις, πιστεύουμε πὼς πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται, σὰν μέσο διαφώτισης καὶ πεῖρας τοῦ λαοῦ, σὰν μέσο ξεσκεπάσματος τῆς ἄρχουσας ἐκμεταλλεύτριας τάξης καὶ τῶν κάθε λογῆς πολιτικάντιδων της, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὴ Βουλὴ καὶ τὶς ἐκλογὲς γιὰ νὰ παραπλανοῦν καὶ κοροϊδεύουν τὸν λαό.

Δὲν πιστεύουμε ὅμως πὼς μόνο μὲ τὸν κοινοβουλευτισμὸ μποροῦμε νὰ λευτερωθοῦμε καὶ νὰ προχωρήσουμε στὴν κατάργηση τῆς ἐκμετάλλευσης τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ τὴν τάξη τῶν ἐκμεταλλευτῶν.

Ἡ πορεία γιὰ τὴν λευτεριὰ περνᾶ ἀπὸ τὴν συσπείρωση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ, τὸ σφιχτοδέσιμο τῶν δυνάμεών μας σ' ἕνα ἀγώνα σκληρό, ἀνηρείνευτο, μεθοδικό, μακρόχρονο, ἐνάντια στοὺς κάθε λογῆς ἰμπεριαλιστὲς καὶ στοὺς συνεργάτες τους. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα πρέπει νὰ δοῦμε τὶς σημερινὲς βουλευτικὲς ἐκλογές.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Πᾶνε τώρα 4 μῆνες ποὺ προκηρύχτηκαν οἱ βουλευτικὲς ἐκλογές. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἔγιναν ἔντονες παρασκηνιακὲς ζυμώσεις. Διαλυθήκανε ὡς χτὲς πανίσχυρα κόμματα καὶ παρατάξεις. Ἐμφανίστηκαν νέα σχήματα, μὲ νέους τίτλους, ὅμως μὲ τὰ ἴδια πρόσωπα καὶ καταστάσεις, ποὺ τελικὰ διαμορφώθηκαν καὶ πρόβαλαν στὸν ἐκλογικὸ στίβο σὲ 4 ἐκλογικοὺς σχηματισμούς. Δηλαδὴ τὸ ΑΚΕΛ, τὴν Δημοκρατικὴ Παράταξη, τὴν ΕΔΕΚ καὶ τὸν Δημοκρατικὸ Συναγερμὸ — ΔΕΚ. Αὐτοὶ οἱ πολιτικοὶ σχηματισμοὶ ρίχτηκαν σ' ἕνα σκληρὸ ἀνταγωνισμό, γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν ψῆφο τοῦ λαοῦ σὰν ὅπλο γιὰ τὴν κατάληψη βουλευτικῶν ἑδρῶν.

Ἤδη ἔχουν περάσει ὅλοι ἀπὸ μπροστά μας. Μὲ συγκεντρώσεις καὶ ὁμιλίες, μέσα ἀπὸ τὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων, μὲ φυλλάδια καὶ ἀφίσσες, στὴν τηλεόραση καὶ στὸ ραδιόφωνο καὶ ἅπλωσαν ξανὰ μπροστά μας, μὲ τὴν δύναμη ὅλων αὐτῶν τῶν μέσων, τὰ προεκλογικά τους προγράμματα. Μᾶς πρότειναν συμβόλαια γεμάτα μὲ κάθε εἴδους ὑποσχέσεις, ποὺ μποροῦν νὰ συνοψιστοῦν στὰ πιὸ κάτω:

— Οἱ διακηρύξεις ὅλων συγκλίνουν στὴν ἀνάγκη λύσης τοῦ Κυπριακοῦ μὲ τὴν ἀνατροπὴ τῶν τετελεσμένων γεγονότων, μέχρις ἕνα σημεῖο, μὲ ἕνα ἀγώνα πολιτικο - διπλωματικό, πάντα μέσα σὲ εἰρηνικὲς μορφές, μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ΟΗΕ, προτάσσοντας καὶ ὑψώνοντας κύρια τὸν ἀνθρωπιστικὸ χαρακτῆρα τοῦ προβλήματός μας καὶ χρησιμοποιώντας σὰν μέσο στὸν μεγαλύτερο βαθμό, τὶς πιέσεις τῶν μεγάλων δυνάμεων πάνω στὴν Τουρκία.

— Διακήρυξαν ἀκόμα, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τοὺς χωρίζει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, εἶναι ὅτι ἄλλοι ἐχτιμοῦν σὰν ἀποτελεσματικὲς τὶς πιέσεις ποὺ μποροῦν νὰ ἐξασκηθοῦν ἀπὸ τὴν Δύση καὶ ἄλλοι ἐκεῖνες ποὺ μποροῦν νὰ ἐξασφαλιστοῦν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.

Ἡ καλύτερη διατύπωση αὐτῆς τῆς διαφορᾶς δόθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μακάριο ποὺ δήλωσε «Δὲν νομίζω πὼς ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκεται μιὰ διευθέτηση τοῦ Κυπριακοῦ θὰ εἶναι θέμα τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας. Τὰ δεξιὰ κόμματα ἴσως προβλέπουν στὴ Δύση γιὰ βοήθεια γιὰ τὴ λύση τοῦ προβλήματος καὶ τὰ ἀριστερὰ στὴν Ἀνατολή...».

— Ὅλοι συμφωνοῦν καὶ διατυμπανίζουν τὴν ἀνάγκη «ἑνότητας» καὶ μάλιστα ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γύρω ἀπὸ τὸν Μακάριο. Ὅ,τι τοὺς χωρίζει σ' αὐτὸ τὸ σύνθημα, εἶναι μιὰ ἀφηρημένη συνθηματολογία, γιὰ κάθαρση, ποὺ φτάνει μονάχα μέχρι τὴν τιμωρία τοῦ Σαμψὼν ἢ καὶ μερικῶν στελεχῶν τοῦ πραξικοπήματος, ποτὲ ὅμως μέχρι τὴν ἀνατροπὴ τῆς πορείας τοῦ συμβιβασμοῦ.

— Ὅλοι ἀνεξαίρετα ὁρκίζονται στὸ ὄνομα τῆς Δημοκρατίας καὶ ὑπόσχονται νὰ προτάξουν τὰ στήθεια γιὰ τὴν ὑπεράσπισή της. Ἡ Δημοκρατικὴ Βουλὴ γίνεται τὸ κυρίαρχο σύνθημα.

— Γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα μᾶς ἔταξαν, ὅλοι καὶ μὲ ὅλους τοὺς τρόπους καὶ σὲ ὅλους τοὺς τόνους, ἕνα ὁλόκληρο παράδεισο ποὺ περιλαμβάνει:

— Ἴση κατανομὴ τῶν βαρῶν τῆς εἰσβολῆς.

— Κοινωνικὴ δικαιοσύνη.

— Καλύτερο βιοτικὸ ἐπίπεδο γιὰ τοὺς ἐργοζόμενους.

— Ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ μέριμνα γιὰ τοὺς πρόσφυγες καὶ τοὺς ἀγρότες.

— Ἐπαναφορὰ τῶν χαμένων κατακτήσεων τῆς ἐργατικῆς τάξης.

— Δωρεὰν παιδεία καὶ ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψη.

— Ψηλὲς συντάξεις

— καὶ λαγοὺς καὶ πετραχήλια.

— Ἀκόμα ὅλοι συμφώνησαν καὶ τὸ ἐπρόβαλαν στὰ προγράμματά τους, πὼς πρέπει νὰ βοηθηθοῦν οἱ ἐπιχειρηματίες γιὰ νὰ ξαναστήσουν τὶς ἐπιχειρήσεις τους καὶ νὰ ξαναβροῦν τὰ παλιὰ κίνητρα γιὰ ἀνάπτυξη, ποὺ φυσικὰ δὲν μπορεῖ νἆναι ἄλλα ἀπὸ τὸ κέρδος.

Ποιοὶ εἶναι ὅμως ὅλοι αὐτοὶ ποὺ περνοῦν ἀπὸ μπροστά μας καὶ ὑπόσχονται ὅλα ἐτοῦτα;

Δὲν εἶναι γιὰ κανένα δύσκολο νὰ ἀπαντήσει. Ὅλοι μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐργάτες καὶ ἀγρότες, δεξιοὶ καὶ ἀριστεροί, τοὺς ξέρουμε. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ κυβέρνησαν τὴν Κύπρο γιὰ 16 χρόνια τώρα, σὰν Ὑπουργοί, Βουλευτές, ἡγέτες κομμάτων, συνδικαλιστικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων.

Ὅλοι αὐτοὶ εἴτε σὰν ἄτομα· εἴτε σὰν ἡγέτες κομμάτων ἢ ἐκπρόσωποι συμφερόντων, ὑποστήριξαν πάντα τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν διακυβέρνηση τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ποὺ τὴν κρατᾶ ὁ Μακάριος.

Δεκάξη χρόνια κρατήσανε τὴν τύχη τῆς Κύπρου στὰ χέρια τους. Δεκάξη χρόνια εἶχαν τὴν δύναμη νὰ ὁδηγοῦν αὐτὸν τὸν τόπο. Αὐτοὶ ψηφίζανε τοὺς νόμους. Αὐτοὶ μπορούσανε νὰ τροποποιοῦν καὶ ν' ἀλλάζουν τοὺς νόμους. Αὐτοὶ φορολογοῦσαν τὸν λαό. Αὐτοὶ διαχειρίζονζαν τὰ λεφτὰ τοῦ κράτους, τὰ ἑκατομμύρια λίρες ποὺ πλήρωνε ὁ λαός. Αὐτοὶ ἀποφάσιζαν γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τοῦ τόπου.

Ἔτσι, ὅτι καλὸ ἔγινε σ' αὐτὰ τὰ 16 χρόνια μποροῦν νὰ τὸ παινευτοῦν κι ἐμεῖς νὰ τοὺς χειροκροτήσουμε.

Γιὰ ὅτι κακὸ ὅμως ἔγινε στὸν τόπο, σ' αὐτὰ τὰ 16 χρόνια, αὐτοὶ εἶναι οἱ πρῶτοι ὑπεύθυνοι. Κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν μπορεῖ ν' ἀπαλλαχτεῖ τὴν εὐθύνη «νίπτοντας» τὰ χέρια του.

Κι ὅταν λέμε ὑπεύθυνοι, ἐννοοῦμε τὸ ἑξῆς: Σ' ἕνα φόνο, γιὰ παράδειγμα, ὑπεύθυνος δὲν εἶναι μόνο ὁ φονιὰς ἢ καὶ αὐτὸς ποὺ τὸν πλήρωσε ἢ τὸν ἔβαλε νὰ σκοτώσει. Ὑπεύθυνος εἶναι κι αὐτὸς ποὺ μποροῦσε, ποὺ εἶχε ὅλη τὴν δύναμη νὰ προλάβει τὸ φόνο, ποὺ ἤξερε ὅτι προετοιμάζεται ὁ φόνος κι ὅμως ἔμεινε ἀδιάφορος, ἀδρανής, στὸ ραχάτι του ἢ ἔκανε τὰ στραβὰ μάτια καὶ δὲν ἐμπόδισε τοὺς φονιάδες. Κι ἡ εὐθύνη γίνεται ἀκόμα μεγαλύτερη ὅταν τὸ θύμα εἶναι δικός του ἄνθρωπος, εἶναι αὐτὸς τὸν ὁποῖο θέλει νὰ φαίνεται ὅτι τὸν φροντίζει καὶ τὸν ἀγαπᾶ.

Αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ ὅποιον θέλει νὰ κρίνει σωστὰ τὶς πράξεις τους. Γιὰ ὁποιονδήποτε θέλει νὰ συγκρίνει σωστὰ τὰ λόγια καὶ τὶς ὑποσχέσεις τους μὲ τὴν πράξη καὶ τὴν πραγματικότητα.

Περάσαμε 5 χρόνια ἔνοπλου ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα καὶ 16 χρόνια ζωῆς τοῦ Κυπριακοῦ κράτους ἢ τῆς Κυπριακῆς «Δημοκρατίας». Ποιὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς περιόδου;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι πολὺ εὔκολη. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς περιόδου ἦσαν μιὰ τραγωδία, ποὺ ἡ περιγραφή της περιττεύει, γιατὶ ὅλοι τὴν ζήσαμε καὶ τὴν ζοῦμε ἴσα μὲ σήμερα. Χιλιάδες νεκροὶ καὶ ἀγνοούμενοι, ἐρείπια καὶ καταστροφές. Κι αὐτὲς τὶς θυσίες τὶς πρόσφερε ὁ λαὸς γιὰ μιὰ πορεία πρὸς τὰ μπρός, γιὰ ἕνα καλύτερο μέλλον. Μὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὁ ξεσπιτωμὸς καὶ ἡ προσφυγιά. Ἡ κατάχτηση τοῦ τόπου μας καὶ ἀπειλὴ γιὰ ὁλοκληρωτικὸ ἀφανισμὸ τοῦ λαοῦ μας.

Γιατὶ ἐνῶ μπήκαμε σ' ἕνα ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα γιὰ τὸ διώξιμο τῶν Ἄγγλων ἀποικιοκρατῶν, μὲ ἰδανικὸ τὴν λευτεριὰ καὶ τὴν ἐθνικὴ ὁλοκλήρωση, κα-

ταλήξαμε σ' αὐτὸ τὸ τραγικὸ ἀποτέλεσμα; Τί ἔχουν νὰ μᾶς ποῦν αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται ἐπικεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ τόπου ἢ σὰν ἡγεσία τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα ἢ σὰν ἀρχηγοὶ τῆς Κυβέρνησης τοῦ Κυπριακοῦ κράτους ἢ σὰν πολιτικοὶ καὶ ἡγέτες κομμάτων, ὅλοι αὐτοὶ ποὺ εἶχαν τὴν δύναμη νὰ ἐπηρεάσουν τὴν ζωὴ καὶ τὴν πορεία αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Γιατί καταλήξαμε σ' αὐτὴ τὴν τραγωδία;

Μερικοί, καὶ μάλιστα πολὺ ὑπεύθυνοι, φωνάζουν «Πρὸς Θεοῦ, ὄχι νὰ σκαλίζουμε τὰ περασμένα», «Νὰ κοιτάξουμε μόνο πῶς θὰ σωθοῦμε». Ἔ... ὄχι φίλοι μου. Λάθος. Ὀφείλουμε νὰ βροῦμε τί δὲν πάει καλὰ καὶ ποιὸς μᾶς ἔμπασε στὸ δρόμο τοῦ γκρεμοῦ. Μόνο ἔτσι θὰ καταφέρουμε νὰ βροῦμε τοὺς αἴτιους τῆς συμφορᾶς μας καὶ νὰ τοὺς περαμερίσουμε. Μόνο ἔτσι θὰ βροῦμε τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας. Ἂν δὲν βρεῖς τὴν πέτρα ποὺ σκόνταψες καὶ ἔπεσες πῶς θὰ προχωρήσεις μὲ σιγουριά;

Λέγεται πώς, καλὰ πηγαίναμε. Στήσαμε μιὰ χαρὰ τὸ κράτος μας. Ἀνεξάρτητο, ἀδέσμευτο. Γίναμε σεβαστὸ μέλος τῶν «Ἡνωμένων Ἐθνῶν», μὰ τὸ σπουδαιότερο σταθήκαμε οἰκονομικά. Φτιάξαμε τὴν βιομηχανία μας καὶ σκορπίσαμε τὴν εὐημερία στὸν λαό μας. Λιμουζίνες καὶ ὡραῖα σπιτάκια στὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά. Καί... ἐνῶ μεσουρανούσαμε στὴν καλοπέραση, ἦρθαν ἀναπάντεχα οἱ φασίστες, οἱ Ἐοκαβητατζῆδες νὰ κάμουν τὸ πραξικόπημα καὶ νὰ ἀνοίξουν τὶς πόρτες στοὺς Τούρκους, γιὰ νὰ πάθουμε ὅσα πάθαμε.

Εἶναι σωστὴ αὐτὴ ἡ ἄποψη; Ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα; Μᾶς ἦρθε ἀναπάντεχα τὸ πραξικόπημα, σὰν κεραυνὸς σὲ πλήρη αἰθρία; Μάλιστα χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ ἀντιδράσουμε; Ὄχι, ὑπάρχει μιὰ ἄλλη εἰκόνα, μιὰ ἄλλη ἐξήγηση ποὺ τὴν εἴχαμε ὅλοι μπροστά μας, ἐντελῶς διαφορετική. Ἄλλο ἂν δὲν τῆς δώσαμε τὴν ἀπαιτούμενη σημασία.

Μπήκαμε σ' ἕνα ἀγώνα ἐθνικοαπελευθερωτικό, γιὰ νὰ διώξουμε τοὺς Ἄγγλους, μὲ τὸ ἰδανικὸ τῆς ἐθνικῆς ἀποκατάστασης καὶ σὰν ἀποτέλεσμα δεχτήκαμε, μὲ τὶς συμφωνίες Ζυρίχης — Λονδίνου, ἕνα «ἀνεξάρτητο» Κυπριακὸ κράτος, ποὺ ἦταν τόσο ἀνεξάρτητο, ὥστε νὰ μᾶς φτιάξουν ἄλλοι τὸ Σύνταγμά μας καὶ νὰ διχοτομοῦν τὸν λαό μας σὲ Ἕλληνες καὶ Τούρκους καὶ νὰ δίνουν στὴν μειονότητα τοῦ 18% δικαιώματα 30% καὶ μὲ τὸ «Βέτο» σὲ βάρος τῆς πλειοψηφίας. Τόσο «ἀνεξάρτητο» ποὺ νὰ μπεῖ κάτω ἀπὸ τὴν «προστασία» τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ ΝΑΤΟ, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδας. Τόσο «ἀνεξάρτητο» ποὺ νὰ δώσουμε ἕνα κομμάτι πεσκέσι σὰν ἰδιόχτητο στοὺς Ἄγγλους ἰμπεριαλιστές, γιὰ νὰ στήνουμε σ' αὐτὸ τὰ πολεμικά τους σύνεργα μὲ τοὺς πυραύλους καὶ τὶς ἀτομικὲς βόμβες. Δίνοντάς τους τοὺς δρόμους μας γιὰ νὰ τριγυρνοῦν ἐλεύθερα τὰ φονικὰ τους σύνεργα. Τοὺς δώσαμε τὸν ἀέρα καὶ τὴ θάλασσά μας γιὰ νὰ περιφέρονται τὰ φονικὰ ἀεροπλάνα καὶ τὰ πολεμικά τους πλοῖα. Μάλιστα μὲ τὴν ἐπίσημη τους δήλωση πὼς ὅλα αὐτὰ ὑπηρετοῦν τὶς ἀντιλαϊκὲς συμμαχίες τοῦ ΣΕΝΤΟ καὶ τοῦ ΝΑΤΟ.

Τόσο γιὰ τὴν ἄρχουσα τάξη καὶ τοὺς ἐκπροσώπους της, ποὺ κυβερνοῦσαν καὶ κυβερνοῦν, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἡγέτες τῶν κομμάτων καὶ γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς, δὲν χρειαζόταν μεγάλη σοφία γιὰ νὰ βλέπαμε ὅτι, ἕνα τέτοιο κράτος, ἄσχετα μὲ τὸ πῶς τὸ ὀνομάζαμε, ὄχι μόνο δὲν μποροῦσε νὰ στήσει καὶ νὰ ἀναπτύξει μιὰ εὐημερία σ' αὐτὸ τὸν τόπο καὶ ἕνα σταθερὸ μέλλον, μὰ ἀντίθετα εἶχε μέσα του ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ ὁδηγοῦσαν στὴν ὑποταγή, στὸν ἐξευτελισμό, στὴν καταστροφή. Ἔτσι ὁ μῦθος τῆς εὐημερίας καὶ τῆς καλοπέρασης δὲν ἦταν παρὰ τὸ τελευταῖο πλούσιο φαΐ στὸ πιάτο τοῦ μελλοθάνατου.

Μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1963, ποὺ τὰ ὑποκίνησαν οἱ Ἀγγλοαμερικάνοι ἰμπεριαλιστές, οἱ τουρκοκύπριοι ἀντιδραστικοὶ πράχτορες μὲ τὴν βία ἐγκλωβίσανε τοὺς τουρκοκύπριους στοὺς λεγόμενους θύλακες, πίσω ἀπὸ τὶς πράσινες γραμμὲς ποὺ ἐγκαθίδρυσαν τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη. Ἡ Κυβέρνησή μας, οἱ ἡγέτες τῶν κομμάτων, ὄχι μόνο δὲν ἀντίδρασαν σ' αὐτὴ τὴν πράξη, ἀλλὰ ἀντίθετα ἀνεχτήκανε μιὰ σειρὰ ἀπὸ πράξεις βίας καὶ λεηλασίες σὲ βάρος τῶν τουρκοκυπρίων ἐργατῶν καὶ

ἀγροτῶν, ἀπὸ μιὰ ὁμάδα πληρωμένων πραχτόρων τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, πράγμα ποὺ ἐνίσχυσε τοὺς τούρκους ἀντιδραστικοὺς στὸ ἔργο τοῦ ἐγκλωβισμοῦ. Αὐτὸ τὸ γεγονός, ποὺ τόσο ἐξώφθαλμα χτυποῦσε τὴν ἑνότητα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, αὐτὸ τὸ γεγονὸς ποὺ τόσο ἔντονα προδιάγραφε τὴν διχοτόμηση καὶ ποὺ θὰ βάραινε ὅλη τὴν ὑπόλοιπη πορεία τοῦ λαοῦ μας, ἀναμφίβολα δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ τὸ δοῦν καὶ νὰ τὸ ἐχτιμήσουν οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Κυβέρνησης, τῆς Βουλῆς καὶ τῶν πολιτικῶν κομμάτων.

Στὴ συνέχεια υἱοθετήσανε τὴ φασιστικὴ χούντα, ποὺ ἀναρριχήθηκε στὴν πλάτη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀμερικάνων, σὰν ἐθνικὴ κυβέρνηση. Διακηρύξανε τὴν πλήρη σύμπνοια μαζί της σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Τῆς ἀνοίξανε τὶς πόρτες νὰ μπάσει στὴν Κύπρο τὴ φασιστική της ἰδεολογία σὰν ἐθνικὸ προϊόν, γιὰ νὰ γεμίσει τὴν Κύπρο ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μὲ τὰ φασιστικὰ ἀντικομμουνιστικά, τὰ ἀντιλαϊκά της συνθήματα. Τῆς ἐπέτρεψαν νὰ ὀργανώσει ὅλες τὶς φασιστικὲς δυνάμεις καὶ τοὺς ξένους πράχτορες στὴν ΕΟΚΑ Β. Τῆς ἐπέτρεψαν ἐλεύθερα νὰ φασιστικοποιήσει τὴν ἐθνικὴ φρουρά, τὰ παιδιά μας. Ἐκπαιδευμένη καὶ ἐξοπλισμένη ἡ ΕΟΚΑ Β ἄρχισε τὴν ἀνατίναξη ἀστυνομικῶν σταθμῶν καὶ τὶς δολοφονίες, ἐνῶ ἡ Κυβέρνησή μας ἀπὸ τὴν μιὰ ἐσυλλάμβανε τοὺς τρομοκράτες καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τοὺς ἄφηνε νὰ φύγουν μὲ προεδρικὴ χάρη. Ἐνῶ ἀκούαμε τὸ ἀχαραχτήριστο ἀπὸ τὸν πρόεδρό μας, ὅτι μποροῦσε νὰ συλλάβει τὸν ἡγέτη τῶν τρομοκρατῶν Γρίβα μὰ δὲν τὸ ἔκαμνε.

Ὅλα αὐτὰ δὲν προδίκαζαν μιὰ πορεία; Ὅλα αὐτὰ δὲν μᾶς ὁδηγοῦσαν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια σ' ἕνα χουντοφασιστικὸ πραξικόπημα, σ' ἕνα μακελειό, σὲ μιὰ εἰσβολή; Κι ἂν αὐτοὶ ποὺ ἦσαν στὴν ἐξουσία, ἂν αὐτοὶ ποὺ κρατοῦσαν τὸ μέλλον τοῦ τόπου στὰ χέρια τους δὲν σταθήκανε ἄξιοι νὰ δοῦν ποὺ ὁδηγοῦσαν αὐτὰ τὰ γεγονότα, αὐτὴ ἡ πορεία, τότε πῶς πρέπει νὰ χαραχτηριστοῦν;

Εἴδαμε τρία ἐξώφθαλμα γεγονότα ποὺ γίνανε μπροστὰ στὰ μάτια μας, τὰ ζήσαμε ὅλοι, νοιώθαμε τὸ βάρος τους, δὲν μπορούσαμε νὰ μὴν ἀντιλαμβανόμαστε ποὺ ὁδηγοῦν, μὰ σταθήκαμε μπροστά τους ἀδρανεῖς, ἄπραγοι, ἀσύνταχτοι, ἀνίσχυροι καὶ ἐπιτρέψαμε νὰ γίνει αὐτὸ ποὺ ἔγινε.

Ἕνα μεγάλο... ΓΙΑΤΙ ΕΝΕΡΓΗΣΑΜΕ ΕΤΣΙ... καρφώνεται μπροστά μας. Αὐτὸ τὸ γιατί εἶναι ποὺ μπαίνει μπροστὰ σ' αὐτοὺς ποὺ κυβέρνησαν, μπροστὰ στοὺς βουλευτὲς καὶ στοὺς ἡγέτες τῶν κομμάτων, μπροστὰ σὲ ὅλους μας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ γεγονότα, ποὺ ἀναμφισβήτητα παίξανε ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν πορεία τοῦ λαοῦ, οἱ ὑπεύθυνοι γι' αὐτὴ τὴν πορεία, προβάλλουν σὰν δικαιολογία τοὺς ἐξωτερικοὺς παράγοντες. Εἴμαστε, λένε, ἕνας μικρὸς λαός, ἕνα νησί, «ἕνα χρυσοπράσινο φύλλο ριγμένο στὸ πέλαγο», ἀνίσχυρο καὶ ἕρμαιο στὶς διαθέσεις τῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ τῶν ὑποταχτικῶν τους ποὺ μᾶς περιβάλλουν.

Ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ καθορίζουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τὴν πορεία μας. Ἔτσι ἀνακαλύφτηκε ἡ θεωρία τῆς «ἀδίρητης» ἀνάγκης. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀδίρητη ἀνάγκη δεχτήκαμε τὴν Ζυρίχη. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀδίρητη ἀνάγκη δεχτήκαμε τὶς πράσινες γραμμὲς καὶ τοὺς θύλακες, τὴν χούντα καὶ τὰ ἐπακόλουθα της. Κάτω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνάγκη καὶ σήμερα δεχόμαστε νὰ ἐγκαθιδρυθεῖ τὸ τουρκοκυπριακὸ κράτος στὴν Κύπρο, μὲ τὴν παρηγοριὰ πὼς θἄναι μέρος μιᾶς ὁμόσπονδης, ἑνιαίας, ἀνεξάρτητης καὶ ἀδέσμευτης Κύπρου. Σὰν νὰ μὴν ξέρουμε πὼς ὁ Ντεχτὰς καὶ ἡ σπεῖρα τῶν τούρκων πραχτόρων τῶν ξένων συμφερόντων, θὰ κάμει αὐτὸ τὸ κράτος φαρμακωμένο καρφὶ στὰ σπλάχνα τοῦ, τάχατες, ἀνεξάρτητου καὶ ἑνιαίου Κυπριακοῦ κράτους. Καὶ μ' ἕνα τέτοιο κράτος στὰ χέρια της αὐτὴ ἡ συμμορία, δὲν θὰ βάλει μπρὸς γιὰ πραγματοποίηση τοῦ ὀνείρου της γιὰ τούρκικη Κύπρο.

Θἄπρεπε ὅμως νὰ ρωτήσουμε αὐτοὺς ποὺ ἐνεργοῦν μὲ βάση αὐτὴ τὴν ἀδίρητη ἀνάγκη μέχρι ποῦ σταματᾶ αὐτὴ ἡ ἀδίρητη ἀνάγκη; Μήπως, ὥσπου, κατὰ τὴν λαϊκὴ ἔκφραση, νὰ κατεβάσουμε καὶ τὰ

βρακιά; Μήπως μέχρι τὸν ὁλοκληρωτικὸ ἀφανισμὸ τοῦ τόπου;

Εἶναι ἀπὸ αὐτὴ τὴ θέση ποὺ γεννήθηκε ἡ πορεία τοῦ συμβιβασμοῦ. Νὰ καλοπιάσουμε τοὺς μεγάλους, νὰ μὴν τοὺς κακοφανίσουμε, νὰ τοὺς παρακαλέσουμε. Νὰ συγκινήσουμε τὴν «δημοκρατική» μερίδα τοῦ Κογκρέσσου. Τοῦ Κογκρέσσου τῶν Ἀμερικάνικων μονοπωλίων καὶ τῆς παγκόσμιας κυριαρχίας τῶν πολυεθνικῶν ἑταιρειῶν, τῶν γκάγκστερς τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐλπίζουμε ἀκόμα στὸν νέο πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς. Νὰ στηριχτοῦμε στὴν καλὴ θέληση τῆς Εὐρώπης καὶ στὰ «δημοκρατικά» ἰδεώδη τῶν Εὐρωπαίων ἰμπεριαλιστῶν. Ἔτσι κάνουμε κομπολόϊ τὰ καλά, τὰ σπλαχνικὰ λόγια καὶ τὶς δηλώσεις τῶν μεγάλων πολιτικῶν. Νὰ καταφύγουμε στὴν προστασία τῆς «κρατεάς» Σοβιετικῆς Ἕνωσης. Νὰ δηλώσουμε πλήρη ἀποδέσμευτη ἀπὸ τὴν Δύση. Νὰ γίνουμε ἕνα μὲ τὴν Ἀνατολὴ γιὰ νὰ βροῦμε σωτηρία. Νὰ στηριχτοῦμε στὴν καλὴ θέληση τῶν ἰσχυρῶν. Τί ἄλλο μποροῦμε νὰ κάνουμε; Εἴμαστε μιὰ χούφτα ἄνθρωποι, χωρὶς ὁπλισμό, χωρὶς ὑποστήριξη.

Κάπως ἔτσι εἶναι ἡ ἰδεολογία ποὺ γεννᾶ τὴν «ἀδίρητη ἀνάγκη», ποὺ ἔγινε πιὰ ὁδηγήτρα γραμμὴ τῶν συμβιβασμῶν.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Ποῦ μᾶς τραβᾶ ὅμως σήμερα ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἠγεσία;

Εἶναι φανερὸ πὼς τραβοῦν ὁλοΐσια στὸν συμβιβασμό, ποὺ σημαίνει στὴν οὐσία διχοτόμηση. Καὶ οἱ δύο παρατάξεις ποὺ ἔχουν διαμορφωθεῖ, δηλαδὴ τὸ «Μέτωπο» Μακαρίου καὶ ἡ παράταξη Κληρίδη, ἔχουν βασικὰ τὴν ἴδια γραμμὴ λύσης τοῦ Κυπριακοῦ, τὴν Διζωνική, ποὺ τὴν προβάλλουν καὶ τὴν προπαγανδίζουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Οἱ πρῶτοι μιλοῦν γιὰ περιφερειακὴ ὁμοσπονδία ἢ διζωνικὴ μὲ λογικὲς παραχωρήσεις καὶ οἱ ἄλλοι καθαρὰ γιὰ διζωνική. Στὴν οὐσία καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις πρόκειται γιὰ διχοτόμηση τῆς Κύπρου. Διχοτόμηση ποὺ ἐκφράζει καὶ ὑπηρετεῖ τόσο τὰ συμφέροντα τῶν δύο αὐτῶν κεφαλαιοκρατικῶν κομματιῶν, ὅσο καὶ τὰ συμφέροντα τῶν μεγάλων δυνάμεων ποὺ ὑπηρετοῦν.

Ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν ὅτι ἀνάμεσα στὶς δύο κεφαλαιοκρατικὲς αὐτὲς ὁμάδες δὲν ὑπάρχουν διαφορές. Ὑπάρχουν καὶ μάλιστα σημαντικές. Διαφέρουν στὰ ἐνδοταξικὰ οἰκονομικά τους συμφέροντα.

Ὁ Κληρίδης εἶναι ἐκπρόσωπος τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ νεοβιομηχανικοῦ κεφαλαίου, ἐνῶ ὁ Μακάριος εἶναι ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ. Τὸ νεοβιομηχανικὸ κεφάλαιο θέλει νὰ κυβερνήσει σὰν τάξη σὲ βάρος τοῦ λαοῦ, γιὰ νὰ πετύχει ἀσφαλέστερα καὶ ταχύτερα τὴν ἀνάπτυξή του. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ κεφάλαιο, ὅμως, ποὺ ἔχει τὴν ἐξουσία στὰ χέρια του, μέσω τοῦ Μακάριου, νοιώθοντας νὰ θίγονται τὰ δικά του συμφέροντα μὲ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ νεοβιομηχανικοῦ κεφαλαίου, δηλ. τοῦ μικροῦ ἰδιωτικοῦ κεφαλαίου, ἐμποδίζει μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀνάπτυξή του.

Ἐδῶ βρίσκονται οἱ ἀντιθέσεις τῶν δύο μερίδων τῆς ντόπιας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης κι ὄχι στὴ γραμμὴ λύσης τοῦ Κυπριακοῦ. Σ' αὐτὸ τὸν τομέα κι οἱ δύο ὁμάδες ἀκολουθοῦν τὴν γραμμὴ τοῦ συμβιβασμοῦ, ποτὲ τὴ γραμμὴ τοῦ ἀγώνα. Αὐτὲς οἱ ἀντιθέσεις βρίσκουν φυσικὰ τὴν ἐκδήλωσή τους καὶ στὴν πολιτικὴ στὸν τρόπο ποὺ ἀντιμετωπίζουν τὰ γεγονότα καὶ στὴν ταχτικὴ ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ κάθε μιά.

Ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη τοῦ τόπου μᾶς ὁδηγεῖ, λοιπόν, στὸ συμβιβασμὸ μὲ τὸν ἐχθρό. Πρωταρχικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση αὐτῶν τῶν σχεδίων εἶναι ὁ παραμερισμὸς τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸν ἀγώνα, τὴν χάραξη τῆς γραμμῆς καὶ μὲ λίγα λόγια ἀπὸ τὴν πορεία γιὰ τὴ λύση τοῦ Κυπριακοῦ προβλήματος.

Αὐτὸ πετυχαίνεται, μὲ τὸ νὰ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσο νὰ πείσουν τὸν λαό, πὼς τὸ πρόβλημα τῆς Κύπρου θὰ λυθεῖ μόνο μὲ εἰρηνικὰ μέσα, γιατὶ ὁ

ἐχθρὸς εἶναι πανίσχυρος, ἐμεῖς εἴμαστε ἀδύνατοι καὶ ἀπροστάτευτοι. Ἔτσι σπέρνουν τὸν φόβο, τὴν ἡττοπάθεια καὶ τὴν μοιρολατρεία.

Μὲ βάση αὐτὰ τὰ σχέδια τῆς ἄρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης, σπέρνεται ἡ πεποίθηση, ὅτι ὁ λαὸς εἶναι ἄχρηστος σ' αὐτὸν τὸν ἀγώνα, ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κάμει καὶ ἡ τύχη τοῦ ἀγώνα τοῦ λαοῦ παραδώνεται στὰ χέρια τῆς ἡγεσίας.

Ἔτσι ἄφησαν ἐντελῶς ἀνοργάνωτο τὸν λαό μας, ἐξαπατημένο μέσα στὴν σύγχιση. Οἱ πρόσφυγες ἀντὶ νὰ ὀργανωθοῦν σὰν τὸ καλύτερο καὶ μαχητικώτερο κομμάτι τοῦ λαοῦ μας, χρησιμοποιοῦνται σὰν ἀντικείμενα μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθοῦν νὰ προκαλέσουν τὸν οἶχτο καὶ τὴ συμπάθεια τῶν δυνατῶν. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη προβάλλει παντοῦ, στὴν τηλεόραση, καὶ σ' ὅλα τὰ μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας τὸ κλάμα τῶν προσφύγων, τὸν θρῆνο τῶν μανάδων, τὴν μιζέρια καὶ τὴν κακομοιριὰ τῶν προσφυγικῶν καταυλισμῶν.

Ἔτσι καλλιεργοῦν ἀνάμεσα στὸ λαὸ τὸ κλίμα τῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς ἱκεσίας ἀπέναντι στοὺς μεγάλους, παρουσιάζοντας τὸ πρόβλημα σὰν ἀνθρωπιστικὸ καὶ μόνο καὶ προσπαθώντας νὰ πείσουν πὼς ἐξαρτόμαστε ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν βοήθεια τῶν μεγάλων.

Εἶναι φανερὸ πὼς ὅλα αὐτὰ μᾶς ὁδηγοῦν κατευθείαν στὴν ὁλοκλήρωση τῆς πορείας τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ στὴν ὑποταγή καὶ ἐξάρτησή μας κάτω ἀπὸ τὶς μεγάλες δυνάμεις.

Μὲ βάση αὐτὸ τὸ στόχο προπαγανδίζουν τὴν ἀνάγκη τῆς λαϊκῆς ἑνότητας. Τῆς ἑνότητας, ποὺ κάτω ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἄρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας, ποὺ συνεργάζεται στενὰ μαζί της, παίρνει τὴν μορφὴ μιᾶς καταστροφικῆς ὑποταγῆς. Ἔτσι ἐννοοῦν, ἔτσι παρουσιάζουν καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο προσπαθοῦν νὰ πετύχουν τὴν ἑνότητα. Ἑνότητα τοῦ λαοῦ ὄχι ἀνάμεσα στὶς συνεπεῖς πατριωτικὲς δυνάμεις γιὰ τὴν ὀργάνωση καὶ ἀνάπτυξη τοῦ ἀγώνα μας, μὰ ἑνότητα ὑποταγῆς, ἀδράνειας, παράδοση τῆς εὐθύνης τοῦ προβλήματός μας στὰ χέρια τῆς ἡγεσίας. Ὕπνωση καὶ ἀδιαφορία τοῦ λαοῦ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ὁλοκληρώσουν τὰ καταστροφικά τους σχέδια.

Κοντὰ σ' αὐτά, μὲ παχιὰ καὶ μεγαλόστομα λόγια πασκίζουν νὰ πείσουν τὸν λαὸ πὼς δουλεύουν γιὰ νὰ στήσουν στὸν τόπο τὴν Δημοκρατία, γιὰ νὰ κρατήσουν τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ.

Γιὰ ποιὰ ὅμως δημοκρατικὰ δικαιώματα εἶναι ποὺ μιλοῦν ὅταν ὁ λαὸς ἀντιμετωπίζεται σὰν ξένος. Ὅταν δὲν τοῦ δείχνουν καμμιὰ ἐμπιστοσύνη, παρὰ μόνο τὸν κρατοῦν ἀνοργάνωτο καὶ διαλυμένο, μπροστὰ ἀπὸ τὶς φοβερὲς ἀπειλὲς τοῦ ἐχθροῦ. Ποῦ βρίσκεται ἡ δημοκρατικότητα ὅταν ὁ λαός μας δὲν συμμετέχει στὸν ἀγώνα καὶ στὴ χάραξη τῆς γραμμῆς γιὰ τὴ λύση καὶ τὴ δικαίωση τοῦ προβλήματός μας.

Τὰ 16 χρόνια ποὺ ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία εἶχαν τὸ τιμόνι τῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τους, μᾶς πείθουν ὅτι ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη δὲν ὑπολογίζει στὴν δημοκρατία καὶ στὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ. Ἐφαρμόζει κάθε νόμο καὶ προχωρᾶ ἀνάλογα μὲ τὰ δικά της συμφέροντα. Λίγα παραδείγματα ποὺ ἀκλόνιτα δείχνουν αὐτὴ τὴν πραγματικότητα εἶναι τὰ πιὸ κάτω:

— Στὰ 16 χρόνια τῆς ζωῆς της, ἡ Κυπριακὴ Δημοκρατία, διατήρησε σὲ ἰσχὺ τὸ ἀντιδημοκρατικό, ἀντιλαϊκὸ διοριστικὸ σύστημα ποὺ κληρονόμησε ἀπὸ τοὺς ἄγγλους ἀποικιοκράτες, ποὺ μὲ τὴ σειρά τους τὸ ἐπέβαλαν γιὰ νὰ τσακκίσουν τὸ λαϊκὸ κίνημα, νὰ φιμώσουν τὴν λαϊκὴ φωνή. Ἔτσι ὁ λαός μας, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἀντὶ νὰ ἐκλέγει, βλέπει διορισμένες τὶς κοινοτικὲς ἀρχές, τὶς ἐκπαιδευτικὲς ἀρχές, τὶς ἀρχὲς συνεργατισμοῦ κλπ., ποὺ φυσικὰ διορίζονται ἀπὸ τὴν ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη, ἀνάμεσα στὰ ὄργανά της, ἔτσι ποὺ νὰ διατηρεῖται στενὰ ἡ ἐξουσία στὰ χέρια τους.

Εἶναι αὐτὸ δημοκρατικό; Ἔχει κα-

μιὰ σχέση μὲ τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ; Μπορεῖ ἡ χώρα ποὺ τὸ ἐφαρμόζει νὰ χαραχτηριστεῖ δημοκρατική, τὴ στιγμὴ ποὺ σ' ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες τοῦ κόσμου ἔχει καταργηθεῖ; Ἀναμφίβολα ὄχι.

— Ὁ λαὸς ὄχι μόνο βλέπει τὶς πιὸ πάνω ἀρχὲς διορισμένες, ἀλλὰ τὸ χειρότερο, βλέπει καὶ τοὺς Δημάρχους του καὶ τὶς Δημοτικὲς Ἐπιτροπές. Αὐτὸ τὸ ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ λαοῦ, ποὺ τὸ ἀσκοῦσε ἀκόμα καὶ μέσα στὴ στιγνὴ διχτατορία τῶν ἐγγλέζων ἀποικιοκρατῶν ἦλθε ἡ «Δημοκρατία» μας νὰ τὸ καταργήσει καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσει μὲ τὸ διοριστικὸ σύστημα. Ἦρθε ἡ Δημοκρατία γιὰ νὰ στερήσει ἀπὸ τὸ λαὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ὑφιστα δημοκρατικά του δικαιώματα. Ἔχει αὐτὸ καμιὰ σχέση μὲ τὴ δημοκρατία;

— Στὰ 16 χρόνια τῆς ζωῆς τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ἐφαρμόζονται μιὰ σειρὰ νόμοι ποὺ κληρονομήθηκαν ἀπὸ τοὺς ἐγγλέζους ἀποικιοκράτες μὲ στόχο τὸ τσάκκισμα τοῦ λαϊκοῦ κινήματος, ὅπως ὁ νόμος τῆς καταβολῆς 500 λιρῶν σὰν ἐγγύηση γιὰ τὴν ἔκδοση ἐφημερίδας πράγμα ποὺ στοχεύει στὴ φίμωση τῆς λαϊκῆς φωνῆς γιατὶ ἡ φτωχολογιὰ δὲν ἔχει αὐτὰ τὰ ψηλὰ περισσεύματα.

— Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα κρατοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου τοὺς νέους ἀπὸ 18—21 χρόνων. Αὐτοὺς τοὺς νέους ποὺ ὅταν ἀντιμετωπίζουμε ὁποιοδήποτε κίνδυνο τοὺς δίνουμε τὸ ντουφέκι καὶ ἐμπιστευόμαστε στὴν ὡριμότητα καὶ στὴν παλληκαριά τους στὴν ὑπεράσπιση τῆς πατρίδας. Μήπως εἶναι δυσκολώτερο νὰ ψηφίζουν οἱ νέοι παρὰ νὰ πολεμοῦν;

— Ἐνῶ τὸ Σύνταγμα τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ὁρίζει ρητὰ ὅτι οἱ ἐκλογές, γιὰ τὴν ἀνάδειξη Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων γίνονται κάθε πέντε χρόνια, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, παραβιάζουν συστηματικὰ τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ ἐκλογὲς γίνονται μόνο ὅταν ὑπηρετοῦν στὸ νὰ βγάλουν τὴν ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη ἀπὸ κάποια κρίση της. Ἔτσι μὲ τὸ πρόσχημα τῶν ἐθνικῶν προβλημάτων κράτησαν γιὰ 10 ὁλόκληρα χρόνια τὴν πρώτη βουλὴ καὶ γιὰ 6 τὴν δεύτερη. Πότε ὅμως εἶναι μεγαλύτερη ἀνάγκη νὰ ψηφίσει ὁ λαός μας τοὺς ἡγέτες του, ἂν ὄχι τὴν ὥρα τῶν πιὸ σοβαρῶν ἐθνικῶν προβλημάτων;

— Κι ὅταν ἀκόμα θυμοῦνται κάποτε τὶς ἐκλογές, τὶς πραγματοποιοῦν μὲ τὸ πιὸ ἀντιλαϊκὸ σύστημα, τὸ πλειοψηφικὸ μὲ πλατειὲς περιφέρειες καὶ ὄχι μὲ τὴν ἁπλὴ ἀναλογικὴ πράγμα ποὺ κατοχυρώνει τὰ συμφέροντά τους καὶ προκαθορίζει τὴν νίκη τους στὶς ἐκλογές. Πράγμα ποὺ κρατᾶ μακριὰ ἀπὸ τὴν βουλὴ τὰ μικρὰ κόμματα, τὰ κόμματα τῆς ἐργατιᾶς καὶ τῆς φτωχολογιᾶς.

Εἶναι στ' ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ δημοκρατικὲς ἀρχές; Εἶναι δυνατὸν πάνω σὲ τέτοιες ἐνέργειες νὰ χτιστεῖ ἡ δημοκρατία ἑνὸς τόπου; Ἢ μήπως δημοκρατικὸ εἶναι νὰ γίνονται γιὰ χρόνια συνομιλίες ποὺ νὰ ἀφοροῦν τὴν τύχη ἑνὸς λαοῦ καὶ αὐτὸς ὁ λαὸς νὰ ἀγνοεῖ τὸ περιεχόμενό τους;

Ἢ μήπως εἶναι δημοκρατικὸ νὰ στέλλονται στὸ ἐξωτερικὸ ἐργάτες γιὰ νὰ φέρουν συνάλλαγμα γιὰ τὴν κεφαλαιοκρατία καὶ νὰ τσακκιστεῖ τὸ λαϊκὸ κίνημα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ στεροῦν τοὺς ἐργάτες αὐτοὺς ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸ τὸ πρόβλημα εὔκολα μποροῦσε νὰ λυθεῖ μὲ τὶς πρεσβεῖες καὶ τὰ προξενεῖα στὶς χῶρες ποὺ ἐργάζονται οἱ ἐκπατρισμένοι ἐργάτες μας;

Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ξεκάθαρα πῶς καὶ οἱ σημερινὲς βουλευτικὲς ἐκλογὲς δὲν στηρίζονται πάνω στὶς δημοκρατικὲς ἀρχές. Εἶναι μιὰ προσπάθεια τῆς ἄρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν κρίση στὴν ὁποία ἔχει φτάσει.

Κοντὰ σ' ὅλα αὐτὰ προπαγανδίζεται ἡ μεγάλη ἀνάγκη τῆς οἰκονομικῆς ἀνασυγκρότησής μας.

Πῶς ὅμως ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη ἐννοεῖ αὐτὴ τὴν ἀνασυγκρότηση;

Δὲν χρειάζεται καμμιὰ ἀπάντηση. Ὁ λαός μας ζεῖ ἔντονα αὐτὴ τὴν ἀνασυγ-

κρότηση, πού ἔχει σάν βάση οἱ πλούσιοι νά γίνονται πλουσιώτεροι καί οἱ φτωχοί φτωχότεροι.

Ἔτσι, ἐνῶ ἡ κεφαλαιοκρατία κηρύσσει ὅλες τίς ἐπιχειρήσεις της σάν πληγεῖσες, ἐνῶ αὐξάνει τίς τιμές τῶν προϊόντων της καί στέλλει στό ἐξωτερικό τά κεφάλαιά της γιά ἀσφάλια, ἐνῶ πραγματοποιεῖ ἕνα σωρό ἀποκοπές ἀπό τά μεροκάματα τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἀπό τήν ἄλλη ἡ ἐργατική τάξη καί ὁ λαός χάνουν ὅλα τά δικαιώματα καί ὠφελήματα πού ἀπόχτησαν μέ ἀγῶνες καί θυσίες, καλοῦνται νά στηρίξουν στούς ὤμους τους ὅλο τό βάρος τῆς κρίσης, νά δίνουν ἀπό τό μεροκάματό τους ἕνα μεγάλο μέρος γιά τούς πρόσφυγες. Νά παλεύουν μέσα στήν ἀνεργία.

Εἶναι ὁλοφάνερο πώς μιλώντας γιά ἀνασυγκρότηση τῆς οἰκονομίας μας οἱ κεφαλαιοκράτες ἐννοοῦν πώς αὐτή τήν ἀνασυγκρότηση πρέπει ἀκριβά νά τήν πληρώσουν τά φτωχά καί μεσαῖα στρώματα, ὁ λαός. Μιλώντας γιά ἀνασυγκρότηση ἐννοοῦν μιά ἀνασυγκρότηση τῆς περιουσίας καί τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς κεφαλαιοκρατίας καί ὄχι γιά τήν ἀνακούφιση τοῦ λαοῦ ὄχι γιά νά ἀναπνεύσει καί ὁ λαός ἀπό τήν μεγάλη οἰκονομική κρίση. Ἐννοοῦν μιά ἀνασυγκρότηση πού θά ξαναδυναμώσει τήν ἀτομική περιουσία καί τό καπιταλιστικό σύστημα, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη θά διαιωνίζει τήν ἐκμετάλλευση καί τήν ἀδικία.

Εἶναι λοιπόν φανερό πώς οἱ βουλευτικές ἐκλογές ἔχουν σάν ἀπόλυτο στόχο νά βγάλουν, μέ τήν ψῆφο τοῦ λαοῦ, τήν ἄρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη καί τήν πολιτική ἡγεσία ἀπό τήν κρίση τους. Καί νά τήν βγάλουν ξανά ἀνανεωμένη, δημοκρατική, ἀγωνιστική μπροστά στά μάτια τοῦ λαοῦ.

Γιά ὅλα αὐτά τό Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου ἀρνεῖται νά δεχτεῖ τήν καινούργια αὐτή ἐξαπάτηση τοῦ λαοῦ, ἀρνεῖται νά ὑπογράψει τήν ὁλοκλήρωση τῆς πορείας τοῦ συμβιβασμοῦ, πού θά φέρει τή διχοτόμηση τῆς Κύπρου. Ἀρνεῖται νά παραβιάσει τίς δημοκρατικές του ἀρχές, παίρνοντας μέρος στίς βουλευτικές ἐκλογές.

Πιστεύουμε ὅμως πώς ἔχουμε ἄμεσο καθῆκον νά συνενώσουμε ὅλοι τίς προσπάθειές μας γιά νά βροῦμε τό σωστό δρόμο γιά τή σωτηρία μας.

Ἡ πορεία τοῦ συμβιβασμοῦ ἀναμφίβολα δέν ἀποτελεῖ τόν σωστό δρόμο γιά τή σωτηρία καί τήν λευτεριά τοῦ τόπου μας. Ὁ σωστός δρόμος βρίσκεται ἀλλοῦ. Εἶναι ὁ ἀγώνας. Ὁ μαχητικός καί ἀνειρήνευτος ἀγώνας τοῦ λαοῦ μας ἐνάντια σέ κάθε ξένη δύναμη πού ἐπιβουλεύεται τόν τόπο μας, ἐνάντια σ' ὅλα τά ὄργανα καί τούς πράχτορές τους.

Εἶναι ἀνάγκη νά ἐχτιμήσουμε σωστά αὐτόν τόν ἀγώνα, νά μετρήσουμε τούς ἐχθρούς καί τίς δυνάμεις τους, νά καταλάβουμε τό παιγνίδι πού παίζουν καί τά συμφέροντα πού ὑπηρετοῦν γιά νά μπορέσουμε νά ὀργανώσουμε σωστά τήν ταχτική τοῦ ἀγώνα μας.

Εἶναι ἀλήθεια πώς ἡ Κύπρος βρίσκεται σ' ἕνα χῶρο τεράστιας οἰκονομικῆς καί στρατηγικῆς σημασίας γιά τόν ἰμπεριαλισμό καί τά ὄργανά του. Γύρω ἀπ' τό νησί μας βρίσκονται οἱ πλούσιες πετρελαιοπηγές τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Βρίσκεται ἡ Διώρυγα τοῦ Σουέζ, πού ἑνώνει τρεῖς ἠπείρους. Βρίσκονται σημαντικά πόστα πού ἐπιδιώκουν νά καταχτήσουν οἱ ὑπερδυνάμεις στόν ἀνταγωνισμό τους γι ἀπαγκόσμια κυριαρχία.

Ὅλα αὐτά σημαίνουν πώς ὁ ἀγώνας μας εἶναι δύσκολος. Πολλά τά προβλήματα πολλοί οἱ ἐχθροί.

Οἱ δυό ὑπερδυνάμεις πού ἀνταγωνίζονται σκληρά γιά τήν παγκόσμια κυριαρχία, ὁ Εὐρωπαϊκός ἰμπεριαλισμός, πού βλέπει τόν Ἀραβικό κόλπο καί τίς γύρω χῶρες, σάν τό μέσο πού θά τόν κάνει ξανά ἰσχυρό. Ὁ Τούρκικος ἐπεχτατισμός, πού βρίσκει ὅτι σήμερα εἶναι ἡ κατάλληλη ὥρα γιά νά ἁπλωθεῖ. Οἱ ἀστικές κυβερνήσεις τῶν διαφόρων χωρῶν, πού δέθηκαν μέ τό ξένο κεφάλαιο γιά νά ἀνδρωθοῦν. Κάθε λογῆς ὄργανα καί πράχτορες τοῦ ἐχθροῦ.

Ὅλα αὐτά κάμνουν τόν τόπο μας ἐπίκεντρο τῶν ἰμπεριαλιστικῶν συμφερόντων. Ἀπό τήν ἄλλη ὅμως ἡ Ἀνατολική λεκάνη

τῆς Μεσογείου γίνεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐχθρό, ποὺ ἑνοποιεῖ χάριν τῶν συμφερόντων του τὸν χῶρο, καὶ ἐπίκεντρο τοῦ διεθνοῦς ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα. Κοινὸς ὁ ἐχθρὸς κοινὰ τὰ προβλήματα τῶν λαῶν τοῦ χώρου αὐτοῦ, κοινὸς γιὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀγώνας τους.

Πῶς ὅμως ἡ ἄρχουσα τάξη καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου μας ἀντιμετωπίζουν τὰ προβλήματα αὐτά.

Ὅλοι γνωρίζουμε πὼς ἡ κεφαλαιοκρατία τοῦ τόπου μας, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν ἐξουσία στὰ χέρια τους, γεννήθηκε κι ἀναπτύχθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ξένο κεφάλαιο. Ἔδεσε μαζί του τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀνάπτυξή της καὶ μαζὶ προχωροῦν στὸ δρόμο τῶν συμφερόντων τους. Ἔτσι ἡ γραμμὴ τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης τοῦ τόπου μας, μὲ τοὺς διάφορους ἡγέτες της, δηλώνει σήμερα καθαρὰ καὶ ξάστερα πὼς ἀνήκουμε στὴ Δύση. Δηλώνει πὼς ὁ λαός μας πρέπει νὰ μείνει δοῦλος καὶ νὰ ὑπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ Δυτικοῦ κεφαλαίου. Πρέπει νὰ στηρίξουμε ὅλες μας τὶς ἐλπίδες στὴ σωτήρια Δύση.

Ἡ γραμμὴ μιᾶς ἄλλης μερίδας, τῶν ἀπροκάλυπτων πραχτόρων τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ, τῆς λεγόμενης ἄκρας δεξιᾶς, προχωρᾶ ἀκόμα παραπέρα καὶ φτάνει στὸ σημεῖο νὰ ὑποστηρίζει πὼς γιὰ νὰ σωθοῦμε πρέπει νὰ μποῦμε στὸ ΝΑΤΟ, πρέπει καὶ μεῖς νὰ δεθοῦμε στὸ ἅρμα τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ. Πρέπει νὰ ὑποταχτοῦμε, νὰ γίνουμε δοῦλοι τῶν πολυεθνικῶν εταιρειῶν τῆς Ἀμερικῆς, μὲ ἀντάλλαγμα τὴν «προστασία» καὶ τὴν ἀσφάλειά μας.

Τέλος ἡ γραμμὴ τῆς ἡγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ προπαγανδίζει πὼς ἡ μοναδικὴ σωτήρια γιὰ τὸν λαὸ καὶ τὸν τόπο μας βρίσκεται στὴν Ἀνατολή, πὼς μονάχα «ἡ μεγάλη φίλη ποῦ λαοῦ μας» ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση, μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει. Ἔτσι πρέπει νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση τὴ σωτηρία μας.

Τὸ πόσο ἡ μιὰ ὑπερδύναμη ἢ ἡ ἄλλη ἔχει διάθεση νὰ βοηθήσει τὸν λαό μας τὸ εἴδαμε, τὸ ζήσαμε ὅλοι... Ὅλοι γνωρίζουμε πὼς οἱ μεγάλες δυνάμεις δὲν θὰ μᾶς βοηθήσουν, ἂν αὐτὴ ἡ βοήθεια δὲν στηρίζεται πάνω στὴν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τους καὶ πάνω σὲ πλούσια ἀνταλλάγματα.

Ὅμως πέρα ἀπὸ ὅλα αὐτά, οἱ δρόμοι αὐτοὶ ὁδηγοῦν τὸν λαό μας σ' ἕνα ἐμφύλιο σπαραγμό, ὁδηγοῦν τὸν λαό μας σὲ μιὰ καταστροφικὴ ἐμφύλια σύγκρουση, ποὺ θὰ τσακκίσει ὅλες τὶς δυνάμεις μας, γιατὶ ποτὲ ἡ μιὰ μερίδα δὲν θὰ δεχτεῖ τὴ γραμμὴ τῆς ἄλλης. Αὐτοὶ οἱ δρόμοι λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν καταστροφὴ καὶ τὸν ἀφανισμό. Μᾶς ὁδηγοῦν στὴν ἐξάρτησή μας κάτω ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη δύναμη. Μᾶς ὁδηγοῦν στὴν παντοτεινὴ σκλαβιὰ καὶ δουλεία. Σβήνουν καὶ καταστρέφουν τὸν δρόμο τῆς ἐθνικῆς λευτεριᾶς καὶ τῆς σωτηρίας. Εἶναι οἱ δρόμοι ποὺ ὁδηγοῦν στὸν ἐθνικὸ διχασμό.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ ἐπιδιώκουν καὶ οἱ μεγάλες δυνάμεις. Νὰ μᾶς διασπάσουν, νὰ μᾶς τσακκίσουν νὰ μᾶς ὑποδουλώσουν. Εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκουν οἱ μεγάλες δυνάμεις, ὄχι μόνο στὸν τόπο μας, ἀλλὰ καὶ παγκόσμια. Εἶναι ἡ τάση τῶν μεγάλων δυνάμεων γιὰ ἐξάρτηση, οἰκονομικὴ καὶ στρατιωτική, ὅλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν παγκόσμια κυριαρχία τους, ποὺ θὰ διαιωνίσει τὴν παντοδυναμία τους, τὴν ἐκμετάλλευση, τὴν ἀδικία.

Αὐτὸ εἶναι ποὺ ὑπηρετεῖ καὶ ἡ προπαγάνδα ποὺ σπέρνουν στοὺς λαοὺς μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσο: «εἴσαστε μικροί», «εἴσαστε ἀδύνατοι», «ἔχετε ἀνάγκη τῆς προστασίας σας», «ἡ σωτηρία σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς καὶ μόνο».

Ὅλα ἐτοῦτα ὑπηρετοῦν τὰ συμφέροντα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ ὅλων τῶν μορφῶν. Διασποῦν τὶς πατριωτικὲς δυνάμεις καὶ τὰ λαϊκὰ κινήματα. Ἐξουδετερώνουν τὴν μαχητικότητα τῶν λαῶν. Διαλύουν τὴν ἐθνικὴ ὀντότητα καὶ σπέρνουν τὴν ἡττοπάθεια. Καλλιεργοῦν τὸν φόβο καὶ τὴν τάση τῆς ἀτομικῆς σωτηρίας, ἐνῶ τσακκίζουν τὴν ἱστορικὴ ἀνάγκη νὰ σωθοῦμε, ὄχι σὰν ἄτομα ἀλλὰ σὰν λαός. Εἶναι κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια,

πού ὁ λαός μας, τόσο στὸ πραξικόπημα, ὅσο καὶ στὴν εἰσβολή, δὲν ἀντιστάθηκε σὰν λαός· ἀλλὰ σὰν ἄτομα. Εἶναι γιὰ τοῦτο πού καθένας κοίταξε τὴ δική του σωτηρία, ἀντὶ νὰ προσπαθεῖ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ συνόλου.

Ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν τῶν διαλυτικῶν ἐνεργειῶν εἶναι νὰ μένουμε πάντα σκλάβοι καὶ νὰ μᾶς πίνουν τὸ αἷμα τὰ μεγάλα συμφέροντα. Ποτὲ ὅμως στὴν Ἱστορία δὲν εἴδαμε νὰ συμπεριφέρεται ἔτσι ἕνας λαὸς καὶ μάλιστα ἕνας λαὸς πού κινδυνεύει νὰ ἀφανιστεῖ.

Ἡ κοινή, ἡ ἐθνικὴ σωτηρία προτάσσεται. Ἑνώνονται ὅλες οἱ πατριωτικὲς δυνάμεις καὶ μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ ἀφανισμοῦ, ρίχνονται σὲ σκληροὺς ἀγῶνες γιὰ νὰ σωθοῦν ὄχι σὰν ἄτομα, μὰ σὰν λαός.

Ἀντίθετα ἐμεῖς καθόμαστε καὶ περιμένουμε τὴ σωτηρία μέσα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐχθρό. Περιμένουμε τὴ σωτηρία καὶ κοιμόμαστε ἥσυχοι, δίπλα ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ φιδιοῦ. Περιμένουμε τὴ σωτηρία ἀπὸ τοὺς διάφορους ἡγέτες μας πού ἔδεσαν τὰ συμφέροντά τους μὲ αὐτὸ τοῦτο τὸν ἐχθρό.

Ζητοῦμε ἀμυντικὴ θωράκιση, κι᾽ ὅμως ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν φροντίζουμε γι αὐτό, ἀφοῦ ἔχουμε διαπιστώσει πὼς τίποτε δὲν γίνεται πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση. Οὔτε ἕνα χαράκωμα, οὔτε ἕνα ὀχυρωματικὸ ἔργο δὲν ἔχει κάνει ὁ λαός μας. Ὁ καθένας σκέφτεται γιὰ τὸ ἄτομό του, γιὰ τὴ δική του σωτηρία.

Κι ὅμως δὲν ἔχουμε ἄλλη πίστωση χρόνου. Πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε πὼς πρέπει νὰ σωθοῦμε σὰν λαός, σὰν σύνολο καὶ πὼς ἡ σωτηρία βρίσκεται στὰ δικά μας χέρια καὶ ὄχι στὰ χέρια κανενὸς ἡγέτη. Πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε πὼς αὐτὴ ἡ σωτηρία, αὐτὴ ἡ λευτεριά, χρειάζεται θυσίες. Χρειάζεται πολλοὶ νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὸ σύνολο. Χρειάζεται νὰ σφίξουμε ὅλοι τὴν καρδιὰ καὶ πάνω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας καὶ τὴν ἀτομική μας σωτηρία, νὰ βάλουμε τὴ σωτηρία τοῦ συνόλου. Ἀλλιῶς ὅλοι θὰ ἀφανιστοῦμε ὅλοι θὰ χαθοῦμε.

Τρεῖς δρόμοι ὑπάρχουν: Ἐμφύλιος σπαραγμὸς καὶ ὑποταγή. 2) Ἀφανισμὸς μας σὰν λαοῦ καὶ φυγή. 3) Ὀργάνωση τοῦ ἀγώνα μας.

Εἶναι φανερὸ πὼς οἱ δύο πρῶτοι δρόμοι ὁδηγοῦν στὴν καταστροφή. Δὲν εἶναι δρόμοι ἀλλὰ γκρεμμοὶ καταστροφῆς. Δὲν μένει λοιπὸν τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ὀργάνωση τοῦ ἀγώνα μας. Παρὰ νὰ πάρουμε τὴν ὑπόθεσή μας στὰ χέρια μας καὶ νὰ ἀγωνιστοῦμε.

Αὐτὸς ὁ ἀγώνας γιὰ νὰ πετύχει χρειάζονται ὡρισμένες προϋποθέσεις:

1) Νὰ ἀπομονωθοῦν ὅλα τὰ φασιστικὰ στοιχεῖα. Ὅλοι οἱ πράχτορες τοῦ ἐχθροῦ, πού συνηδειτὰ σκάφτουν τὸν λάκκο τοῦ λαο ὑμας. Ἀνάμεσα σ᾽ αὐτοὺς δὲν ἀνήκουν οἱ παρασυρμένοι πατριῶτες. Αὐτοὶ πού παραπλανημένοι πίστεψαν στὴν Λευτεριὰ καὶ τὴν ἐθνικὴ ὁλοκλήρωση. Αὐτοὶ ἀνήκουν στὸν ἀγῶνα.

2) Νὰ ἀπομονωθοῦν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα ἐκεῖνοι πού ἔδεσαν τὰ συμφέροντά τους, μὲ τὸ ξένο κεφάλαιο, μὲ τὸν ἐχθρό. Αὐτοὶ πού ἔχουν τὰ ἐργοστάσια καὶ τὶς ἐπιχειρήσεις τους συνεταιρικὰ μὲ τὸν ἐχθρό. Ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἀνήκουν στὶς λαϊκὲς δυνάμεις. Ἀνήκουν στὸ στρατόπεδο τοῦ ἐχθροῦ.

3) Νὰ συσπειρώσουμε ὅλες τὶς συνεπεῖς πατριωτικὲς δυνάμεις, ἀνεξάρτητα ἰδεολογίας, πολιτικῆς ἢ κομματικῆς τοποθέτησης, σ᾽ ἕνα λαϊκὸ μέτωπο πάλης, πού μὲ ἡγεσία τὴν ἐργατικὴ τάξη, νὰ μπεῖ σὲ μακρόχρονους καὶ ἀνειρήνευτους ἀγῶνες ὅλων τῶν μορφῶν. Ὁ ἀγώνας μας εἶναι ἐθνικοαπελευθερωτικός. Εἶναι ἀγώνας σωτηρίας.

4) Νὰ ὀργανωθοῦμε καὶ νὰ παλαίψουμε σὰν πολιτικὴ ἀλλὰ καὶ σὰν στρατιωτικὴ ἀντιπαράθεση τοῦ ἐχθροῦ, σὲ κάθε ἐπίπεδο, σὲ κάθε σημεῖο.

5) Νὰ κλιμακώσουμε τὸν ἀγώνα μας, ἔτσι πού νὰ μπεῖ σὲ μιὰ πορεία γιὰ ἀλλαγὴ τοῦ συσχετισμοῦ δυνάμεων, ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ τὸν ἐχθρό. Ἡ πορεία αὐτὴ εἶναι ἐκείνη πού:

— Θὰ ξυπνήσει καὶ θὰ διαφωτίσει σωστὰ ὁλάκερο τὸν λαό.

— Θὰ σφιχτοδέσει τὸ λαϊκὸ μέτωπο πάλης καὶ θὰ κάνει συνείδηση τὴν κοινὴ σωτηρία τοῦ τόπου καὶ τοῦ λαοῦ μας.

— Θὰ ἐξασφαλίσει τὴν ὑποστήριξη, συμπαράσταση καὶ βοήθεια τῶν λαϊκῶν ἀπελευθερωτικῶν κινημάτων ὅλου τοῦ κόσμου, τῶν Δημοκρατικῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου, τοῦ παγκόσμιου ἐργατικοῦ κινήματος.

— Θὰ πραγματοποιήσει στενὲς καὶ συνεπεῖς συμμαχίες ἀνάμεσα στὸν δικό μας ἀγώνα καὶ στὸν ἀγώνα τῶν Λαϊκῶν κινημάτων τοῦ γύρου χώρου (Ἑλλάδας, Τουρκίας, Ἀράβων κλπ) ἐνάντια στὸν κοινὸ ἐχθρό.

— Θὰ ἀναπτύξει τοὺς δεσμοὺς καὶ τὸν κοινὸ ἀγώνα ἀνάμεσα σ' ὁλόκληρο τὸν Ἑλληνικὸ χῶρο καὶ θὰ ἀνδρώσει τὸ Ἑλληνικὸ λαϊκὸ κίνημα ποὺ θὰ σταθεῖ σὰν ἡ καλύτερη ἀδελφικὴ δύναμη δίπλα στὸν Κυπριακὸ λαό.

— Θὰ τσακκίσει τὸν σωβινισμὸ καὶ τὸν ἐθνικισμὸ καὶ θὰ ἑνώσει τὸν Ἑλληνοκυπριακὸ καὶ Τουρκοκυπριακὸ λαὸ στὸν κοινὸ ἀγώνα.

— Θὰ ἐξασφαλίσει ὅλα τὰ οἰκονομικὰ μέσα καὶ ὅλα τὰ τεχνικὰ μέσα τοῦ ἀγώνα μας ποὺ θὰ δυναμώσουν καὶ θὰ καλύπτουν ὅλες τὶς ἀνάγκες ὅσο θὰ ἀναπτύσσεται ὁ ἀγώνας μας.

Ἔτσι μέρα μὲ τὴν μέρα ὁ συσχετισμὸς δυνάμεων θὰ ἀλλάζει, τὸ λαϊκὸ κίνημά μας θὰ δυναμώνει κι ὁ ἐχθρὸς πάσχοντας ἀπὸ τὶς ἀντιθέσεις του, ἀντιμετωπίζοντας ἀναρίθμητα μέτωπα, ἀντιμετωπίζοντας τεράστιες ζημιές, θὰ ἀποδυναμώνει μέχρι ποὺ τελικὰ θὰ κατορθώσουμε νὰ τὸν κλωτσίσουμε ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν χῶρο, νὰ λευτερώσουμε τὸν τόπο μας, νὰ στήσουμε ξανὰ τὰ ἐρείπια, νὰ φτιάξουμε τὴ ζωή μας καὶ νὰ πετύχουμε τὴν εὐημερία καὶ τὴν προκοπή.

Πρέπει νὰ κάνουμε συνείδησή μας πὼς ποτὲ σ' ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τῶν λαῶν, κανένας λαὸς ποὺ ἀγωνιζόταν δὲν ἀφανίστηκε, κανένας δὲν ἡττήθηκε. Πολλὲς φορὲς οἱ λαοὶ ἡττήθηκαν σὲ μάχες, ὅμως στὸ τέλος ἡ νίκη ἦρθε νὰ τοὺς δικαιώσει γιατὶ εἶχαν μὲ τὸ μέρος τους τὸ δίκαιο, κι εἶναι αὐτὸ τὸ δίκαιο ποὺ δουλεύει γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ συσχετισμοῦ δυνάμεων.

Εἶναι αὐτὸ τὸ δίκαιο ποὺ τσάκισε τοὺς πανίσχυρους δουλοκτῆτες. Εἶναι τὸ δίκαιο ποὺ τσάκκισε αὐτοκρατορίες καὶ βασίλεια. Εἶναι τὸ δίκαιο τῶν λαϊκῶν ἀγώνων ποὺ σύντριψε τὸν Χίτλερ καὶ τὸν Μουσολίνι. Εἶναι τὸ δίκαιο ποὺ ἔφερε τὴν νίκη στὸν ἡρωϊκὸ λαὸ τοῦ Βιετνάμ, τῆς Καμποτίας, τοῦ Λάος καὶ τσάκκισε πανίσχυρους ἐχθρούς.

Ποτὲ οἱ λαοὶ ποὺ ἀγωνίζονται δὲν πεθαίνουν.

Οἱ λαοὶ μὲ τοὺς ἀσταμάτητους ἀγῶνες τους γιὰ λευτεριὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ κάποτε θὰ σβήσουν ἀπὸ ἐτούτη τὴ γῆ τὶς ὑπερδυνάμεις, τὴ δουλεία, τὴν ἐκμετάλλευση, τὴν ἀδικία.

Εἶναι οἱ λαοὶ μὲ τοὺς ἀγῶνες τους κι ὄχι μὲ τὴν ἀδράνειά τους ποὺ θὰ φέρουν κάποτε τὴν προκοπή, τὴν εἰρήνη, τὴν εὐημερία, σὲ τοῦτο τὸν κόσμο.

Τὸ ἑπόμενο τεῦχος τοῦ «Κομμουνιστῆ» θὰ εἶναι ἀφιερωμένο στὶς πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς ἐξελίξεις στὸν τόπο μας.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Ἡ συνέχιση καὶ ἡ ὄξυνση τῆς οἰκονομικῆς κρίσης στὶς καπιταλιστικὲς χῶρες εἶναι ἕνα παγκόσμιο φαινόμενο. Τὶς συνέπειες τῆς κρίσης αὐτῆς, ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη, τὶς ρίχνει στὶς πλάτες τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες μεγάλα κομμάτια ἀπὸ τὴν ἀγροτιὰ καὶ τοὺς μικροαστοὺς συμμαχοῦν μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη ἐνάντια στὸν κοινὸ ἐχθρό τους, τὴν κεφαλαιοκρατία. Ἡ ἐπαναστατικὴ γραμμὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης, ὅτι μόνο μὲ τὸ τσάκκισμα τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ θὰ λυθοῦν ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ· τείνει νὰ γίνει συνείδηση ὅλων τῶν καταπιεσμένων στρωμάτων.

Στὴν περίοδο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ μόνη ἐθνικὴ τάξη εἶναι ἡ ἐργατική. Μόνο αὐτὴ μπορεῖ νὰ μπεῖ ἐπικεφαλῆς τοῦ λαοῦ στοὺς ἀγῶνες του γιὰ ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἐπιβεβαιώθηκε ἱστορικὰ ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τῶν λαῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας γιὰ ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση καὶ ἀπὸ τὴν ὅλο καὶ μεγαλύτερη ἐξάρτηση τῆς ἀστικῆς τάξης τῶν χωρῶν τῆς περιφέρειας ἀπὸ τὸν μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη τῶν καπιταλιστικῶν μητροπόλεων.

Ἡ δικαίωση αὐτοῦ τοῦ ἱστορικοῦ ρόλου τῆς ἐργατικῆς τάξης ἔφερε μαζί της μιὰ σειρὰ ἀνακατατάξεις τόσο μέσα στὸ λαϊκὸ κίνημα γενικὰ ὅσο καὶ μέσα στὸ ἴδιο τὸ Κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἡ απομάκρυνση τῆς ἀγροτιᾶς καὶ τῶν μικροαστῶν ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ ὁ ρόλος ποὺ παίζουν στὸν λαϊκὸ ἀγώνα δίπλα στὴν ἐργατικὴ τάξη εἶναι δίκοπο μαχαίρι. Ἀπὸ τὴν μιὰ δίνουν τὴν μαζικὴ βάση, ἀπαραίτητη γιὰ ἀγῶνες ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπελευθέρωσης, ἀπὸ τὴν ἄλλη φέρνουν μαζί τους καὶ μπολιάζουν τὸ λαϊκὸ κίνημα καὶ τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης μὲ τὰ διαλυτικὰ στοιχεῖα, ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἀγροτιὰ καὶ τοὺς μικροαστούς.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐργατικὴ τάξη ἔζησε μὲ τὴν ἴδια της τὴν πεῖρα τὸ ξεστράτισμα τοῦ Κόμματός της καὶ τὸν εὐνουχισμὸ τοῦ λαϊκοῦ κινήματος στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Κύπρο, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ Ἑλλάδα νὰ εἶναι σήμερα ἐξάρτημα τοῦ παγκόσμιου ἰμπεριαλιστικοῦ συστήματος καὶ ἡ Κύπρος νὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν κατοχή του. Ἀντίθετη εἶναι ἡ ἱστορικὴ πεῖρα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Κίνας, ποὺ ἡ μαζικὴ συμμετοχὴ τῶν ἀγροτῶν καὶ μερίδας τῶν διανοουμένων ὄχι μόνο δὲν τὸ ξεστράτισε· ἀλλὰ τὸ δυνάμωσε γιὰ τὴν νίκη τῆς ἐπανάστασης καὶ τὸ στήσιμο τῆς λαϊκῆς ἐξουσίας. Αὐτὲς οἱ δυὸ ἀντίθετες πορεῖες μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ ἐξετάσουμε τὴν διαλεκτικὴ σχέση ποὺ ἔχει ἡ ταξικὴ σύνθεση καὶ πολιτικὴ γραμμὴ τοῦ Κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Ἡ πορεία τοῦ καπιταλισμοῦ καθορίζε-

ται ἀπὸ τὴν πάλη τῶν δυὸ ἀντίθετων τάξεων, τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τοῦ προλεταριάτου.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι ἡ νέα δύναμη ποὺ γεννιέται μέσα στὸν καπταλισμό, μὲ προορισμὸ νὰ τὸν τσακκίσει σὰν ὁ φορέας μιᾶς ἀνώτερης μορφῆς κοινωνικῆς ὀργάνωσης.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη μέσα στὴν πορεία ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ μεγαλώνει ἀριθμητικά, ἐξυψώνεται ἰδεολογικά, συνειδητοποιεῖ τὸν ρόλο της καὶ ὀργανώνεται γιὰ τὸ τσάκκισμα τοῦ ξοφλημένου συστήματος τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα εἶναι ἡ ὀργανωμένη μορφὴ τῆς ἀνάγκης γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς ἐργατικῆς τάξης. Καθὼς ἡ ταξικὴ πάλη παίρνει ὅλο καὶ πιὸ ὀξυμμένη μορφή, ἡ ἐργατικὴ τάξη χρειάζεται τὸ Κόμμα της γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίζει μὲ ἐπιτυχία τὶς ἀνάγκες αὐτῆς τῆς πάλης. Τὸ Κόμμα εἶναι ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους ποὺ χτυπᾶ νὰ συντρίψει τὸν καπιταλισμό, εἶναι ἡ ὀργάνωση τῶν μπροστάριδων τῆς ἐπανάστασης. Εἶναι ἡ συγχώνευση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ἡ ἴδια ὅμως ἡ λειτουργία τοῦ καπιταλισμοῦ, ποὺ ἀποξενώνει τὴν ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς, δημιουργώντας ἔτσι τὸν νεκροθάφτη του, ἐπιβάλλει ἐπίσης ἕνα καταμερισμὸ ἐργασίας καὶ τὸν διαχωρισμὸ τῆς χειρωναχτικῆς ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ἐργασία. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δημιουργεῖ τὴν ἀνάγκη τῆς ὕπαρξης τῶν μικροαστῶν διανοουμένων μέσα στὸ Κόμμα, οἱ ὁποῖοι συστηματοποιοῦν καὶ διατυπώνουν τὴν πεῖρα ἀπὸ τὸ παγκόσμιο ἐργατικὸ καὶ ἐπαναστατικὸ κίνημα. Ἡ συμμετοχὴ τῶν διανοουμένων μέσα στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἐὰν προωθεῖ ἢ ὄχι τὴν ἐπανάσταση, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πολιτικὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ εἶναι ὀργανωμένο. Ἡ πολιτικὴ γραμμή, ὁ τρόπος ποὺ σκέφτεται καὶ δρᾶ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπλουτισμοῦ τῆς πεῖρας τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀπὸ τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία καὶ τοῦ ἐμπλουτισμοῦ τῆς ἐπαναστατικῆς θεωρίας ἀπὸ τὴν πάλη τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ.

Αὐτὸ προϋποθέτει τὴν διαμόρφωση μιᾶς ξεκαθαρισμένης Μαρξιστικῆς ἐπαναστατικῆς γραμμῆς, ποὺ μακριὰ ἀπὸ ἀναθεωρήσεις καὶ καιροσκοπισμοὺς θὰ διαπαιδαγωγεῖ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαὸ μὲ τὸ ἐπαναστατικὸ πνεῦμα τῆς ταξικῆς πάλης γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταριάτο. Ὅταν τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα δὲν ἔχει σὰν κοσμοθεωρία του τὸν Μαρξισμὸ — Λενινισμὸ θὰ ἐκφυλιστεῖ καὶ θὰ γίνει ἡ οὐρὰ τῆς ἀστικῆς τάξης.

Τὸ Κόμμα πρέπει νὰ συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη τῆς ὁποίας τὰ πιὸ συνειδητά, τὰ πιὸ μαχητικά, τὰ πιὸ πρωτοπόρα κομμάτια θὰ ὀργανώνονται μέσα σ' αὐτό. Ἔτσι ἡ ἐργατικὴ τάξη ἀποχτᾶ τὴν ἐπαναστατική της πρωτοπορία, τὸ Κομμουνιστικό της Κόμμα, ποὺ θὰ τοῦ προσφέρει ἐργάτες ἀγωνιστὲς καὶ τὴν τεράστια της πεῖρα καὶ τὸ Κόμμα θὰ συστηματοποιεῖ τὴν πεῖρα αὐτὴ μὲ ὁδηγὸ τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία καὶ θὰ τὴν ἐπιστρέφει στὴν ἐργατικὴ τάξη.

Αὐτὴ ἡ ἄμεση σύνδεση τοῦ Κόμματος μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ ἡ διαμόρφωση τῆς πολιτικῆς του γραμμῆς μὲ βάση τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία, καθορίζει οὐσιαστικὰ καὶ τὸν προλεταριακό του χαραχτῆρα. Ἡ οὐσιαστικὴ δύναμη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν μελῶν του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ποιότητα. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐφαρμόζει σωστὰ τὴν προλεταριακὴ γραμμὴ ποὺ ἀντικειμενικὰ ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν μαζῶν. Αὐτὸ τοῦ δίνει καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐπηρεάζει, νὰ κινητοποιεῖ καὶ νὰ καθοδηγεῖ τὶς μᾶζες.

Οἱ μικροαστοὶ — διανοούμενοι παίζουν ἐπαναστατικὸ ρόλο μέσα στὸ Κόμμα ὅταν ὑποβοηθοῦν τὴν συνένωση τῆς ἐπαναστατικῆς θεωρίας καὶ τῆς πολιτικῆς γραμμῆς τῶν μαζῶν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κατέχουν σωστὰ τὸν Μαρξισμὸ καὶ νὰ παίρνουν ἐνεργὰ μέρος μέσα στοὺς ἀγῶνες τῶν μαζῶν, γιατὶ μόνο μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες διδάσκονται καὶ ἀπορρίπτουν τὰ μικροαστικά τους κατάλοιπα καὶ τὶς ἀδυναμίες. Ἡ συνέπεια

κι ἡ ἀγωνιστικότητα τῶν μαζῶν μποροῦν νὰ διαπλάσουν τοὺς μικροαστούς, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς ἀπομονώσουν καὶ νὰ τοὺς χτυπήσουν ὅταν μεταφέρουν μέσα στὸ Κόμμα τὶς τάσεις γιὰ συμβιβασμὸ καὶ ἀμφιταλάντευση.

Γιὰ νὰ γίνει ὅμως δυνατὸ αὐτὸ πρέπει ἡ ἐργατικὴ τάξη νὰ παίρνει ἐνεργὸ μέρος στὴν διαμόρφωση τῆς γραμμῆς τοῦ Κόμματος. Ἡ ἐνεργητικὴ της συμμετοχὴ πρέπει νὰ εἶναι τέτοια ποὺ νὰ διαφυλάσσει τὴν ἡγεμονία της, νὰ ἐμποδίζει τὴν δημιουργία τῆς γραφειοκρατίας σὰν θεσμοῦ ποὺ πνίγει καὶ στὴν οὐσία ὑποκαθιστᾶ τὸ Κόμμα. Αὐτὴ ἡ ἐνεργητικὴ συμμετοχὴ πρέπει νὰ συνεχιστεῖ καὶ μετὰ τὴν ἐπανάσταση γιὰ τὴ διαφύλαξη τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς πορείας πρὸς τὴν ἀταξικὴ κομμουνιστικὴ κοινωνία. Ἐὰν σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς οἰκοδοόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ οἱ μάζες δὲν συμμετέχουν στὴν λειτουργία τοῦ συστήματος καὶ δὲν ἐλέγχουν οὐσιαστικὰ τὰ μέσα παραγωγῆς, ἐὰν δὲν γίνεται ἡ πάλη ἀνάμεσα στὴν ἐπαναστατικὴ καὶ τὴν ἀντεπαναστατικὴ γραμμὴ τότε οἱ τεχνοκράτες καὶ ἡ γραφειοκρατία σὰν «εἰδικοί», θὰ ξανααπαλλοτριώσουν τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ θὰ παλινορθώσουν τὸν καπιταλισμό.

Ἂν καὶ τὰ κόμματα δὲν εἶναι τάξεις, ὡστόσο ἐκπροσωποῦν συγκεκριμένα ταξικὰ συμφέροντα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ταξικῆς πάλης ποὺ γίνεται μέσα σ' ἕνα κόμμα, καθορίζει οὐσιαστικὰ καὶ τὸν χαραχτῆρα του. Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἔχει προλεταριακὸ χαραχτῆρα ὅταν ἔχει σὰν κοσμοθεωρία του τὸν Μαρξισμὸ — Λενινισμό, ὅταν εἶναι ὀργανωμένο μὲ βάση τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῶν μαζῶν καὶ ὅταν κάμνει κριτικὴ γιὰ τὴν κάθε ἐνέργειά του ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τοῦ Μαρξισμοῦ. Μόνο ἔτσι χτίζεται καὶ σφυρηλατεῖται ἕνα Κομμουνιστικὸ Κόμμα ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ἐκπληρώσει τὴν ἱστορικὴ ἀναγκαιότητα γιὰ τὴν προλεταριακὴ ἐπανάσταση καὶ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ. Μόνο ἔτσι ἡ πάλη ἀνάμεσα στὴν ἐπαναστατικὴ καὶ τὴν ἀντεπαναστατικὴ γραμμὴ μέσα στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, τελειώνει μὲ τὸν θρίαμβο τῆς γραμμῆς τῆς ἐργατικῆς τάξης, μὲ τὴν συντριβὴ τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὴν ἑδραίωση τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ Β΄

Στὶς συνθῆκες τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει τὸ ἐπαναστατικὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἡ δημιουργία τῶν ὑποκειμενικῶν ὅρων γιὰ τὴ νίκη τῆς πραγματικῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης, πρέπει νὰ ἀρχίζει μὲ τὴν ἵδρυση ἑνὸς Μαρξιστικοῦ - Λενινιστικοῦ Κόμματος σὰν ἀπαραίτητης πολιτικῆς καθοδήγησης τῆς ἐπανάστασης. Χωρὶς αὐτὴ τὴν καθοδήγηση δὲν μποροῦμε νὰ μιλοῦμε, οὔτε γιὰ κατάχτηση τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὶς ἐργαζόμενες μάζες, οὔτε καὶ γιὰ συνεχῆ ἀνάπτυξη τῆς ἐπανάστασης μὲ σκοπὸ νὰ προετοιμαστεῖ τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης.

Ἡ γενικὰ περιορισμένη σὲ ἀριθμητικὴ δύναμη, ἐργατικὴ τάξη στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, τὸ σχετικὰ χαμηλὸ ἰδεολογικὸ καὶ μορφωτικὸ της ἐπίπεδο καὶ ἡ περιορισμένη πεῖρα της σὲ ζητήματα ὀργάνωσης καὶ ταξικῆς πολιτικῆς πάλης δὲν μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν σὰν ἐπιχειρήματα γιὰ τὴν ἄρνηση τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς δυνατότητας δημιουργίας τοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ὅπως ἀποδεικνύει καὶ τὸ παράδειγμα τῆς Λ. Δ. Ἀλβανίας, τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης πρέπει νὰ δημιουργηθεῖ καὶ νὰ μπεῖ στὴν αἰχμὴ τῆς ἐπαναστατικῆς πάλης, ἀκόμα κι᾽ ὅταν τὸ προλεταριάτο εἶναι μικρὸ καὶ ἀνοργάνωτο. Σ᾽ αὐτὴ τὴν περίπτωση, οἱ κομμουνιστὲς εἶναι οἱ πιὸ ἀφοσιωμένοι ἐκπρόσωποι καὶ ἡ προσωποποίηση τῆς ἐργατικῆς τάξης ἀγωνίζουνται μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ πνεῦμα αὐτοθυσίας γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης, γιὰ τὴν ἰδεολογία της καὶ τὴν πολιτική της, γιὰ τὰ πιὸ θεμελιώδη συμφέροντα ὅλων τῶν ἐργαζομένων μαζῶν καὶ ὅλου τοῦ ἔθνους. Μιὰ μερίδα τῶν σύγχρονων ρεβιζιονιστῶν χαρακτηρίζει τὴν ἀνάγκη ὕπαρξης ἑνὸς Μαρξιστικοῦ — Λενινιστικοῦ κόμματος καὶ τὴν ἡγεσία τῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ αὐτὸ τὸ κόμμα γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ περάσματος τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σοσιαλισμό, σὰν ἕνα δόγμα ξεπερασμένο. Σύμφωνα μ᾽ αὐτούς, ἂν σὲ μερικὲς χῶρες συνέβηκε κάτι τέτοιο, αὐτὸ δὲν ὀφειλόταν σὲ λόγους ἀρχῆς καὶ καθολικῆς ἀνάγκης ἀλλὰ σὲ εἰδικοὺς ἱστορικοὺς λόγους (7). Ἄλλοι ρεβιζιονιστὲς πάλι, παραδέχονται ἀνοικτὰ πὼς στὴν λεγόμενη μὴ καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη, τὸν ρόλο τῆς πρωτοπορίας μπορεῖ νὰ τὸν ἀναλάβει ἕνα ὁποιοδήποτε κόμμα ἢ πολιτικὴ ὀργάνωση, τὰ συνδικάτα π.χ., ἄσχετα ἀπὸ τὴν ἰδεολογία τους καὶ τὴν ταξική τους συμπεριφορά (8). Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μιὰν ἀκόμη προδοσία τῶν ρεζιβιονιστῶν ἀπέναντι στὴν σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση καὶ ἀνοικοδόμηση, ἀποτελοῦν μιὰ καρικατούρα τῶν ἀπόψεων σχετικὰ μὲ τὸν ρόλο τῆς πρωτοπορίας στὸν σοσιαλιστικὸ μετασχηματισμὸ τῆς κοινωνίας.

* * *

Ἡ κατάκτηση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὶς ἐργαζόμενες μάζες δὲν εἶναι πα-

ρὰ μόνο τὸ ἀπαραίτητο σημεῖο ἐκκίνησης γιὰ τὴν προετοιμασία τοῦ περάσματος τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σοσιαλισμό. Τὸ ἴδιο τὸ πέρασμα, αὐτὸ καθαυτό, εἶναι ἕνα ἱστορικὸ προτσὲς λίγο ἢ πολύ, μακρύ, ἀνάλογα μὲ τὶς πραγματικὲς συνθῆκες κάθε χώρας. Τὸ οὐσιαστικὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ προτσὲς πρέπει να εἶναι ὁ συνεχὴς ἐπαναστατικὸς μετασχηματισμὸς τοῦ ἐποικοδομήματος καὶ τῆς κοινωνικῆς βάσης τῆς κοινωνίας, ἡ συνεχὴς ἀλλαγὴ τοῦ συσχετισμοῦ τῶν ταξικῶν δυνάμεων ὑπὲρ τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἡ πάλη ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ ὅλες τὶς ἐσωτερικὲς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις.

Γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς, εἶναι ἀπαραίτητη, κατὰ πρῶτο λόγο, ἡ συντριβὴ τοῦ γραφειοκρατικοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ ποὺ στήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀποικιστὲς καὶ ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὶς ντόπιες ἐκμεταλλεύτριες τάξεις, ποὺ ἔχει ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὶς ἐργαζόμενες μάζες καὶ ὁ ὁποῖος ἀντιτίθεται σ' αὐτὲς σὰν μέσο βίας γιὰ τὴν διαιώνιση τῆς καταπίεσης καὶ τῆς ἐκμετάλλευσης. Στὴ θέση του πρέπει νὰ στηθεῖ ἕνας νέος μηχανισμὸς ὁ ὁποῖος θὰ βασίζεται στοὺς νέους ἡγέτες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς κόλπους τῶν ἐργαζομένων καὶ οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὶς ἀνάγκες τους καὶ ὑπερασπίζονται τὰ συμφέροντά τους, ἕνας νέος μηχανισμὸς ξεκαθαρισμένος ἀπὸ τὰ ἀντιδραστικὰ στοιχεῖα — πράχτορες τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, συνεργάτες τῶν ἀποικιστῶν καὶ ἐχθροὺς τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐργαζομένων στὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὸ κράτος, ἡ ἀριθμητικὴ αὔξηση καὶ ἡ μόρφωση τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἡ χειραφέτηση καὶ ἡ συμμετοχὴ τῆς γυναίκας στὴν κοινωνικὴ ζωὴ καθὼς καὶ ἡ συστηματικὴ καλυτέρευση τῶν ὑλικῶν συνθηκῶν τῶν ἐργαζομένων, εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ πρέπει νὰ σημαδέψουν τὸν μετασχηματισμὸ τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς.

Γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ὁλοκληρωθεῖ ὁ μετασχηματισμὸς τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς πρὸς ὄφελος τῶν ἐργαζομένων, πρέπει νὰ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὴν μόνη πραγματικὴ ἐπαναστατικὴ ἰδεολογία, δηλαδὴ τὸν Μαρξισμὸ — Λενινισμό. Σ' ἀντίθετη περίπτωση, ὁ μετασχηματισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπαναστατικὸς καὶ θὰ καταλήξει ἀναπόφευκτα σὲ συνηθισμένες ἀστικοδημοκρατικὲς μεταρρυθμίσεις. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ὁ μετασχηματισμὸς ἐξαπατᾶ τὶς ἐργαζόμενες μάζες μὲ σοσιαλιστικὰ συνθήματα. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ κάνει νὰ γεννηθοῦν ἐλπίδες ποὺ ὁδηγοῦν σὲ μιὰ οἰκτρὴ διάψευση, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐνισχύει τὶς θέσεις τῶν ἐκμεταλλευτριῶν τάξεων καὶ ἀνοίγει τὸ δρόμο στὴν καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη. Ἡ ἀστικὴ τάξη τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν χαιρετίζει μὲ ἐνθουσιασμὸ ἕνα τέτοιο μετασχηματισμό, γιατὶ ἀκριβῶς δὲν ἀντιπροσωπεύει κανένα ἰδιαίτερο καὶ ἄμεσο κίνδυνο γιὰ τὰ ταξικά της συμφέροντα. Ὅσο γιὰ τοὺς σύγχρονους ρεβιζιονιστές, αὐτοί, προσπαθοῦν νὰ πλασάρουν αὐτὴ τὴν ἐξέλιξη σὰν μιὰ «νέα ἀνακάλυψη» τοῦ λεγόμενου μὴ καπιταλιστικοῦ δρόμου ἀνάπτυξης. Πρόκειται γιὰ μιὰ παραδοξολογία ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴ δεχτεῖ παρὰ μόνο ἡ λογικὴ τῶν ἀποστατῶν τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν προδοσία τους δίνουν μιὰν ὄψη ἁγιότητας στὴν καταπίεση καὶ τὴν ἐκμετάλλευση ποὺ ἀσκοῦν οἱ μεγάλοι γαιοκτήμονες καὶ οἱ κεφαλαιοκράτες τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν.

Ἡ πραγματοποίηση μιᾶς βαθειᾶς ἐπανάστασης στὸν τομέα τῆς ἐκπαίδευσης καὶ τῆς κουλτούρας, ἀποτελεῖ κι αὐτὴ ἐπίσης, ἕνα θεμελιακὸ ζήτημα σ' ὅτι ἀφορᾶ τὸν μετασχηματισμὸ τοῦ ἐπικοδομήματος τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν. Κατὰ γενικὸ κανόνα, ἡ ἐπανάσταση αὐτὴ πρέπει νὰ περάσει ἀπὸ δυὸ στάδια, δεμένα στενὰ μεταξύ τους. Στὴ διάρκεια τοῦ πρώτου σταδίου, ἡ σὲ πλάτος ἀνάπτυξη τῆς παιδείας πρέπει νὰ ἀποτελέσει τὸν ἀμεσότερο στόχο. Σκοπὸς εἶναι ἡ ἐξάλειψη τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ στοὺς ἐνήλικους, ἡ διεύρυνση τοῦ σχολικοῦ δικτύου ὅλων τῶν ἐπιπέδων σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα καὶ ἰδιαίτερα στὴν ἐπαρχία, ἔτσι ποὺ νὰ δημιουργηθοῦν οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀνύψωση τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ πληθυσμοῦ. Στὴ διάρκεια τοῦ δεύτερου σταδίου, καθοριστικὸς στόχος τῆς ἐπανάστασης εἶναι ὁ μετασχηματισμὸς τῆς ἴδιας τῆς παιδείας καὶ τῆς κουλτούρας, μετασχηματισμὸς ὁ ὁποῖος εἶναι πολυπλοκώτερος καὶ δυσκολώτερος

ἀπ' ὅτι ἡ ἐξάπλωση τῆς παιδείας. Γενικά, πρὶν τὴν ἐπανάσταση, οἱ ὑπανάπτυκτες χῶρες γνωρίζουν δυὸ εἴδη παιδείας καὶ κουλτούρας: Τὴν κουλτούρα τῶν φεουδαρχῶν ἢ τῆς κάστας καὶ τὴν ἰμπεριαλιστικὴ κουλτούρα, τὴν κουλτούρα τῶν ἐκμεταλλευτῶν καὶ τῶν ἐκμεταλλευόμενων, ἀνάμεικτη πάντα ἢ συνοδευμένη ἀπὸ ἕναν θρησκευτικὸ σκοταδισμό. Μὲ τὴν ἐπανάσταση, πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ τὴν μετάβαση σὲ μιὰ νέα καὶ μαζικὴ κολτούρα, βασισμένη πάνω στὴν προλεταριακὴν ἰδεολογία, πρὸς ὄφελος τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς ἐνίσχυσης τῶν θέσεων του σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς.

Ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ ἐποικοδομήματος πρέπει νὰ ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα τὴν κατάργηση ὅλων τῶν κανόνων καὶ συνηθειῶν τοῦ παλιοῦ κόσμου, ποὺ ἔχουν ἕνα ταξικὸ περιεχόμενο καὶ στοχεύουν στὴν καταπίεση, τὴν ἐκμετάλλευση καὶ τὸν ἐξευτελισμὸ τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν. Ὁ μετασχηματισμὸς αὐτὸς πρέπει νὰ ἀνατρέψει ὁλόκληρη τὴ ζωή, νὰ ἀλλάξει συνθέμελα τὶς ἀντιλήψεις, τὶς συνήθειες, τὶς παραδόσεις, τὶς οἰκογενειακὲς σχέσεις, τὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων στὴν ἐργασία τους, μέσα στὴν κοινωνία καὶ στὴν ἰδιωτική τους ζωή. Μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ προτσὲς οἱ ἐργαζόμενες μάζες ἀποκτοῦν ἕνα ψηλὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα, ξυπνοῦν καὶ τονώνουν τὸ πνεῦμα πρωτοβουλίας τους, ἡ δημιουργική τους προσπάθεια καὶ τὸ ἐπαναστατικό τους θάρρος, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητας.

* * *

Ὁ μετασχηματισμὸς τῆς οἰκονομικῆς βάσης τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν μὲ στόχο τὴν προετοιμασία τοῦ περάσματος στὸν σοσιαλισμό, ἀπαιτεῖ τὴν λύση μερικῶν εἰδικῶν προβλημάτων ποὺ χαρακτηρίζουν αὐτὲς τὶς χῶρες. Πρόκειται, εἰδικότερα, γιὰ τὴν κατάργηση τῆς οἰκονομικῆς ἐξάρτησης ἀπέναντι στὸ ξένο κεφάλαιο καὶ τὸν ἰμπεριαλισμό, γιὰ τὴν ἐξάλειψη τῶν προκαπιταλιστικῶν σχέσεων, πρόκειται γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν ἀγροτικῶν σχέσεων πρὸς ὄφελος τῆς ἐργαζόμενης ἀγροτιᾶς, γιὰ τὴν κατάργηση τοῦ μονόπλευρου χαρακτήρα τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Πρόκειται ἀκόμη γιὰ τὴν πλήρη ἀπασχόληση τοῦ γρήγορα αὐξανόμενου πληθυσμοῦ, κ.λ.π. Ἡ ἱστορία ἀπόδειξε πώς, γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ἐξάρτηση τοῦ ξένου κεφαλαίου καὶ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, γιὰ τὴν ἐπίτευξη μιᾶς αὐθεντικῆς πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας, πρέπει νὰ ἐθνικοποιηθοῦν ὅλες οἱ ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ ἀγαθὰ τόσον αὐτὰ ποὺ ἀνήκουν στὰ ξένα μονοπώλια ὅσο κι αὐτὰ ποὺ ἀνήκουν στὴν κομπραδόρικη ἀστικὴ τάξη. Τὰ ἐθνικοποιημένα μέσα πρέπει νὰ ἀποτελέσουν τὸν κρατικὸ τομέα τῆς οἰκονομίας. Οἱ οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς σχέσεις, ἡ ὀργάνωση καὶ ἡ διεύθυνση τῆς ἐργασίας καὶ τῆς παραγωγῆς σ' αὐτὸ τὸν τομέα, πρέπει νὰ παρουσιάζουν οὐσιαστικά, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Αὐτὸς ὁ τομέας πρέπει νὰ ἀποτελεῖ τὸ ἔμβρυο τῆς οἰκονομικῆς βάσης τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἕνα δυνατὸ σημεῖο στήριξης γιὰ νὰ προετοιμαστεῖ ὅλη ἡ χώρα νὰ περάσει ἀπὸ τὶς παλιὲς σχέσεις στὶς σοσιαλιστικές.

Βέβαια, αὐτὸ τὸ πρόβλημα δὲν μπορεῖ νὰ λυθεῖ μὲ ὁποιαδήποτε μορφὴ ἐθνικοποίησης, οὔτε καὶ μὲ τὴν δημιουργία ἑνὸς ὁποιουδήποτε εἴδους κρατικοῦ τομέα, ὅπως διατυμπανίζουν οἱ ρεβιζιονιστές. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὅλα ἐξαρτοῦνται ἀπὸ τὴν ταξικὴ φύση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ τῶν λειτουργιῶν ποὺ ἔχει ὁ κρατικὸς παράγοντας, ἐξαρτοῦνται ἀπὸ τὸ ἐρώτημα, κατὰ πόσο αὐτὸς ὁ τομέας χρησιμεύει γιὰ νὰ περιορίζει τὸ ἰδιωτικὸ κεφάλαιο ἢ γιὰ νὰ τὸ ἐνισχύει καὶ νὰ τὸ διευρύνει, κατὰ πόσο συνεισφέρει στὸν μετασχηματισμὸ τῶν παλιῶν σχέσεων ἢ στὴ διατήρησή τους. Κατὰ πόσο, τελικά, χρησιμεύει γιὰ νὰ θησαυρίζουν οἱ ἐκμεταλλεύτριες τάξεις ἤ, ἀντίθετα, ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων μαζῶν καὶ τὴν ἀνύψωση τοῦ βιοτικοῦ τους ἐπιπέδου. Εἶναι ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ποὺ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη τῆς ἐξέλιξης αὐτοῦ τοῦ τομέα. Εἴτε θὰ μετατραπεῖ σ' ἕνα ἐξ ὁλοκλήρου σοσιαλιστικὸ τομέα, εἴτε θὰ γίνει ἕνας συνηθισμένος τομέας Κρατικοῦ καπιταλισμοῦ. Ἡ πάλη ἀνάμεσα στὶς δυὸ τάσεις τοῦ τομέα τούτου εἶναι μιὰ ταξικὴ πάλη ἀνάμεσα στὸν καπιταλιστικὸ δρόμο καὶ τὸν σοσιαλισμὸ δρόμο ἀνάπτυξης, ἀνάμεσα στὶς ἐργαζόμενες μάζες καὶ τὶς ἐκμεταλλεύτριες τάξεις. Ὁ συσχετισμὸς τῶν ταξικῶν δυνάμεων στὴν πολιτικὴ ἐξου-

σία καὶ ἡ ἐνίσχυση τῶν θέσεων τῆς ἐργατικῆς τάξης σ' αὐτὴ τὴν ἐξουσία, εἶναι καθαριστικὰ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πάλης αὐτῆς, γιὰ τὸν προσανατολισμό της ὑπὲρ τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ σὲ βάρος τοῦ καπιταλισμοῦ, σ' αὐτὸν τὸν τομέα ὅπως καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν ἐθνικὴ οἰκονομία.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς ὁ Κρατικὸς τομέας ποὺ δημιουργεῖται τώρα στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες εἶναι ἕνα θετικὸ φαινόμενο σὲ σχέση μὲ ἄλλες πρωτόγονες μορφὲς οἰκονομίας (φυσικὲς ἢ μισοφεουδαρχικές). Εἶναι ὅμως καταστρεπτικό, πολὺ καταστρεπτικὸ νὰ συγχίζουμε ἕνα ὁποιοδήποτε τύπο κρατικοῦ τομέα μὲ τὸν σοσιαλισμό, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ταξικὴ φύση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Μιὰ τέτοια στάση γίνεται ὁ νεροκουβαλητὴς τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τῆς ἀντίδρασης.

Τὸ ἀγροτικὸ πρόβλημα παρουσιάζει μιὰν ἰδιαίτερη σπουδαιότητα γιὰ τὶς τύχες τοῦ σοσιαλισμοῦ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες. Σ' αὐτές, ἡ ἀγροτιὰ ἀντιπροσωπεύει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ καὶ εἶναι στὴν ἐπαρχία ποὺ βρίσκονται ριζωμένες καὶ ἐκδηλώνονται, μὲ τὶς πιὸ ἀπαίσιες μορφές, οἱ παλιὲς προκαπιταλιστικὲς σχέσεις καὶ ἡ ἀποικιακὴ ἐκμετάλλευση. Ἡ ἐπιτυχία, ἡ διάρκεια καὶ ὁ ρυθμὸς τοῦ περάσματος τῆς ἀγροτικῆς ὑπαίθρου καὶ ὅλης τῆς χώρας στὸν δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνάπτυξης ἐξαρτοῦνται κατὰ πολὺ ἀπὸ τοὺς δρόμους ποὺ ἀκολουθεῖ κανεὶς καὶ τὶς μέθοδες ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ τὴ λύση αὐτοῦ τοῦ προβλήματος.

Ἡ ἐπαναστατικὴ θεωρία καὶ πρακτικὴ μᾶς διδάσκουν πώς, τὸ ἀγροτικὸ πρόβλημα πρέπει νὰ λυθεῖ μὲ τρόπο ποὺ νὰ ἀλλάξουν ὅλες οἱ πλευρὲς τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς: ἰδεολογική, πολιτική, οἰκονομική, κοινωνική, μορφωτική, τεχνική, ὀγανωτικὴ κ.λ.π. Μ' ἄλλα λόγια πρέπει νὰ ὁλοκληρωθεῖ στὴν ἀγροτικὴ ὕπαιθρο μιὰ πραγματικὴ ἐπανάσταση στὶς οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς σχέσεις, ἐπανάσταση ποὺ θὰ τῆς ἀλλάξει ριζοσπαστικὰ ὁλόκληρη τὴ φυσιογνωμία της. Αὐτὴ ἡ ἐπανάσταση πρέπει νὰ διεξάγεται σταδιακά, σὲ συνάρτηση μὲ τὴν ὡρίμανση τῶν ὑποκειμενικῶν καὶ ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν στὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς καὶ σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα. Πρὸς αὐτὸ τὸν σκοπὸ θὰ συνεισφέρῃ, στὴν ἀρχή, ἡ πραγματοποίηση μιᾶς ἐπαναστατικῆς ἀγροτικῆς μεταρρύθμισης πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐργαζόμενης ἀγροτιᾶς, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ «ἡ γῆ ἀνήκει σ' ἐκείνους ποὺ τὴν δουλεύουν». Ἐνῶ τὸ πέρασμα τῆς ἀγροτικῆς ὑπαίθρου στὸν σοσιαλιστικὸ δρόμο καὶ ἡ γρήγορη ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων στὴν γεωργία ἀπαιτοῦν ἀναγκαστικὰ τὴν συνεργασία τῆς ἐργαζόμενης ἀγροτιᾶς.

Γιὰ τὴν ἰδέα τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τῆς ἀγροτιᾶς, εἶναι ἐξ ἴσου ἐπιζήμιο τόσο ἡ ἐπιτάχυνση τῆς ἀγροτικῆς ἐπανάστασης ὅσο καὶ κάθε δισταγμὸς γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσή της. Κάθε μὴ ὁλοκληρωμένη λύση τοῦ ἀγροτικοῦ προβλήματος δημιουργεῖ περισσότερες εὐκαιρίες γιὰ τὴν καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη τῆς ὑπαίθρου παρὰ γιὰ τὴν σοσιαλιστική. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, κάθε ἀπόπειρα νὰ δοθεῖ μιὰ ριζικὴ καὶ ἀνώριμη λύση στὸ ἀγροτικὸ ζήτημα ὑπερπηδώντας τὰ στάδια μὲ τρόπο αὐθαίρετο, ὁδηγεῖ στὸν τυχοδιωκτισμὸ καὶ προκαλεῖ ζημιές, πολλὲς φορὲς ἀνεπανόρθωτες, στὴν ὑπόθεση τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Σὲ κτυπητὴ ἀντίθεση μὲ τὸν Μαρξισμό — Λενινισμό, οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς παραδέχονται πώς, γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, ἡ κύρια δράση δὲν πρέπει νὰ ἀποσκοπεῖ στὸν μετασχηματισμὸ τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν σχέσεων ἀλλὰ στὴν ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων μὲ τὴ δικαιολογία πῶς αὐτὴ ἡ ἀνάπτυξη προετοιμάζει φυσιολογικὰ τὴν σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμηση. Αὐτὸ μοιάζει σὰν δυὸ σταγόνες μὲ νερὸ μὲ τὴν ὁππορτουνιστικὴ θέση τοῦ Κάουτσκι σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων μετασχηματίζει «αὐτόματα» τὶς παλιὲς σχέσεις παραγωγῆς στὸ ἀντίθετό τους. Ἂν τοποθετηθεῖ ἔτσι τὸ ζήτημα, τότε καταλήγει κανεὶς σὲ μιὰν ἀντεπαναστατικὴ στάση ποὺ συνίσταται στὸ νὰ ἀναβάλλει ἐπ' ἄπειρον τὸ ζήτημα τοῦ σοσιαλισμοῦ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, μέχρι ποὺ νὰ ὡριμάσουν

οἱ ὑλικὲς συνθῆκες. Χωρὶς καμμιὰν ἀμφιβολία, ἡ γρήγορη ἀνάπτυξη τῶν παραγικῶν δυνάμεων εἶναι παράγοντας ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὶς τύχες τοῦ σοσαλισμοῦ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες. Ὁ εἰδικὸς χαρακτήρας τούτου τοῦ προβλήματος τῶν χωρῶν αὐτῶν, βρίσκεται στὸ ἐρώτημα ποιὸς εἶναι ὁ δρόμος ποὺ ἁρμόζει νὰ υἱοθετηθεῖ σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς γιὰ τὴ λύση του. Τὸ παλιὸ παραδοσιακὸ μοντέλο ἀνάπτυξης, ποὺ βασίζεται πάνω στὴν εἰδίκευση τῆς οἰκονομίας, ποὺ ἐξαρτᾶται, σ' ὅτι ἀφορᾶ τὶς πρῶτες ὕλες, ἀπὸ τὶς ἰμπεριαλιστικὲς ἀγορές, μὲ λίγα λόγια σὲ μιὰν οἰκονομία μονόπλευρη, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσει στὶς παραγωγικὲς δυνάμεις ψηλοὺς ρυθμοὺς ἀνάπτυξης. Τὸ μοντέλο αὐτὸ δὲν περιέχει, σὰν κάτι τὸ αὐθύπαρκτο, τὸν ἀποτελεσματικὸ μηχανισμὸ ποὺ εἶναι ἀναγκαῖος γιὰ τὴν διευρημένη ἀναπαραγωγή. Ἡ ὤθηση γιὰ ἀνάπτυξη τοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὰ ἔξω, ἀπὸ τὴν αὔξηση τῆς ζήτησης τῶν πρώτων ὑλῶν στὴν διεθνῆ ἀγορά. Εἶναι γι' αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ δημιουργηθεῖ ὁπωσδήποτε ἕνα ἄλλο μοντέλο τὸ ὁποῖο θὰ τὴν ὤθηση ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἀπὸ τὴν διεύρυνση τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς.

Μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια, ἡ ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες ἀπαιτεῖ ὅπως ἡ μονόπλευρη οἰκονομία ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ μιὰν οἰκονομία πολύπλευρη ποὺ νὰ στηρίζεται στὰ δυὸ της πόδια, τὴν γεωργία καὶ τὴν βιομηχανία. Μόνο μιὰ τέτοια οἰκονομία μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσει μιὰ γρήγορη καὶ πολυσύνθετη ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, μπορεῖ νὰ σταθεροποιήσει τὴν οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία καὶ νὰ ἐντάξει ὅλους τοὺς πόρους τῆς χώρας στὴν ὑπηρεσία τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης. Ἡ ἐκβιομηχανοποίηση τῆς χώρας διὰ μέσου τοῦ σοσιαλιστικοῦ δρόμου καὶ μὲ μέθοδες πραγματικὰ σοσιαλιστικές, ἀποτελεῖ τὸν ἀποφασιστικὸ παράγοντα γιὰ τὴν λύση αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, στὴν πιὸ σύντομη χρονικὴ προθεσμία. Τὸ βασικὸ χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς ἐκβιομηχανοποίησης πρέπει νὰ εἶναι ἡ ταυτόχρονη ἀνάπτυξη τῆς βιομηχανίας ἐξώρηξης καὶ τῆς βιομηχανίας μεταποίησης, τῆς βαρειᾶς καὶ τῆς ἐλαφριᾶς βιομηχανίας, μὲ τὴν προτεραιότητα νὰ δίνεται στὴν πρώτη.

Μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι τάχα τὰ οἰκονομικὰ μέσα, τὰ στελέχη καὶ ἡ πεῖρα εἶναι ἀνεπαρκή, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγονται οἱ ἄχρηστες θυσίες, μὲ τὴν δικαιολογία τοῦ διεθνοῦς καταμερισμοῦ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς συνεργασίας μὲ τὶς «σοσιαλιστικὲς» χῶρες κ.λ.π., οἱ ρεβιζιονιστὲς διαδίδουν τὴν ἄποψη, καὶ ἀκολουθοῦν τὴν πολιτικὴ ποὺ ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ ἀποτρέψουν τὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἐκβιομηχανοποίησής τους καὶ νὰ τὶς μετατρέψουν σὲ προμηθευτὲς γεωργικῶν προϊόντων ἢ πρώτων ὑλῶν τῶν ἰμπεριαλιστικῶν μητροπόλεων. Στὴν περίπτωση αὐτή, ὁ σκοπὸς εἶναι γνωστός, εἶναι αὐτὸς τῆς παλιᾶς καὶ νέας ἀποικιοκρατίας: ἡ καταλήστεψη τῶν πόρων τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν, ἡ ἐκμετάλλευση καὶ ἡ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ὑποδούλωση τῶν χωρῶν αὐτῶν.

Οἱ ἱστορικὲς νίκες ποὺ ἐπετεύχθηκαν στὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ, σὲ χῶρες ποὺ ἦσαν ἄλλοτε ὑπανάπτυκτες, ἔδειξαν πώς, γιὰ τὴν λύση τῶν πολλῶν προβλημάτων ποὺ παρουσιάζει αὐτὴ ἡ ἀνοικοδόμηση, πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ἡ ἐπαναστατικὴ ἀρχὴ τῆς στήριξης στὶς δικές σου δυνάμεις. Ὅπως στὴν ἐπανάσταση ἔτσι καὶ στὴν σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμηση, καθοριστικὸς παράγοντας εἶναι ὁ ἐσωτερικὸς παράγοντας καὶ σ' ὅλες τὶς ἐνέργειές του ὁ λαὸς πρέπει νὰ βασίζεται στὶς ἴδιες τὶς δυνάμεις του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1) Ἐνβέρ Χότζα: Εἰσήγηση στὸ 6ον Συνέδριο τοῦ Κόμματος Ἐργασίας Ἀλβανίας 1971.

2) Γνωρίζουμε, π.χ., πὼς ὁ ρωσικὸς λαὸς μπόρεσε νὰ περάσει ἀπὸ τὸ σύστημα τῆς ἀγροτικῆς κοινότητας κατευθείαν στὴν φεουδαρχία, χωρὶς νὰ περάσει ἀπὸ τὸν δουλοχτιτικὸ οἰκονομικο-κοινωνικὸ σχηματισμό.

3) Ἡ θλιβερὰ περίφημη θεωρία τῶν «παραγωγικῶν δυνάμεων» τοῦ Κάουτσκι, ἀπόρριπτε ὁλοκληρωτικὰ τὴν δυνατότητα τοῦ ἄμεσου περάσμα-

τος τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σοσιαλισμό.

4) Στὸ περιοδικὸ «Προβλήματα τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ», 1960, ἀρ. 7 σελ. 74—80.

5) Ἐνβέρ Χότζα: Εἰσήγηση στὸ 6ον Συνέδριο τοῦ Κ.Ε.Α. 1971.

6) Στὸ περιοδικὸ «Προβλήματα τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ», 1963, ἀρ. 2, σελ. 39—48.

7) Ροζὲ Γκαρωντύ: «Γιὰ ἕνα γαλλικὸ μοντέλλο τοῦ σοσιαλισμοῦ» Παρίσι 1968 σελ. 114.

8) Οἱ Γιουγκοσλάβοι ρεβιζιονιστὲς εἶναι οἱ πιὸ ἔνθερμοι ὑποστηρικτὲς αὐτῆς τῆς ἄποψης.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Α. ΝΕΟΦΥΤΙΔΗ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

ΑΠΟΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ

Τὸ πρόβλημα τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ ἀποτελεῖ σήμερα γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς Μαρξιστὲς – Λενινιστὲς τὸ γεαλύτερο καὶ σημαντικώτερο ἀναμφίβολα πρόβλημα. Ἡ δημοσίευση στὸν «Κομμουνιστή» τοῦ ἄρθρου τοῦ Ἀλβανοῦ συντρόφου Ἀριστοτὲλ Πανό, σὰν μιὰ ἀφορμή, γιὰ μιὰ πλατειὰ καὶ ἀνοιχτὴ συζήτηση ἀποτελεῖ ἐνέργεια πετυχαιμένη, γιατὶ δίνει τὴν εὐκαιρία γιὰ μιὰ ἐποικοδομητικὴ ἔκθεση καὶ μιὰ πάλη ἀπόψεων πάνω στὸ πρόβλημα, ποὺ ὁπωσδήποτε φέρνει μαζί της πολλὴ πεῖρα καὶ φῶς, πολὺ ξεκαθάρισμα.

Πιστεύω, ἀνεπιφύλαχτα, πὼς τὸ πνεῦμα τῆς συζήτησης αὐτῆς δὲν βάζει ἐρωτήματα, οὔτε ἀμφιβολίες ἢ δυσπιστία στὸ ἀναμφισβήτητο γεγονὸς τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ. Ἀντίθετα σκοπεύει σὲ οὐσιαστικὰ προβλήματα ἀναζητώντας τὴν λύση τους στὸ φῶς τοῦ Μαρξισμοῦ – Λενινισμοῦ. Τέτοια προβλήματα εἶναι:

α) Ποὰ τὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ αἴτια τῆς παλινόρθωσης;

β) Σὲ ποιὸ στάδιο βρίσκεται ἡ παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ.

γ) Ποιὰ ἡ μορφὴ τῆς παλινόρθωσης.

δ) Εἶναι ἢ ὄχι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση Ὑπερδύναμη καὶ Σοσιαλιμπεριαλιστικὴ χώρα;

ε) Ποιὰ ἡ ποιοτικὴ μορφὴ τοῦ Σοσιαλιμπεριαλισμοῦ.

Τὸ θέμα, τὰ προβλήματα καὶ οἱ πτυχές τους εἶναι τεράστια. Θὰ ἐκθέσω σήμερα τὶς ἀπόψεις μου πάνω στὸ πρῶτο πρόβλημα κρατώντας τὶς ἄλλες γιὰ ὑστερώτερη εὐκαιρία.

Α΄ ΠΟΤΕ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΘΕΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μπαίνει τὸ βασικὸ ἐρώτημα. Τὶ προηγεῖται σὰν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ σὲ μιὰ χώρα ποὺ πέρασε στὸ Σοσιαλιστικὸ προτσές; Ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ ἐποικοδομήματος ἢ ἡ διάβρωση καὶ ἡ ὑπόσκαψη

τῆς βάσης; Νομίζω πὼς σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα συγκεντρώνεται ἡ βαθειὰ διαφωνία μου μὲ τὶς ἀπόψεις τοῦ 'Αλβανοῦ συντρόφου. 'Ο συν. 'Αριστοτὲλ Πανὸ τοποθετεῖ σὰν ἀρχὴ τὸν ἐκφυλισμὸ τοῦ ἐποικοδομήματος. 'Η ἄποψη αὐτὴ εἶναι διάχυτη στὸ ἄρθρο του: «'Η παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Σ.Ε. εἶχε — ὅπως ξέρουμε — σὰν πρόλογο τὴ μεγάλη ἰδεολογικὴ προδοσία καὶ τὸν σφετερισμὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς ΕΣΣΔ ἀπὸ μιὰ ὁμάδα προδοτῶν», «Αὐτοὶ οἱ προδότες τοῦ Μ.Λ. μ' ἐπικεφαλῆς τὸν Χρουτσώφ, ἄνοιξαν τὸν δρόμο γιὰ τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου...». «"Αν καὶ ἡ ἔναρξη τοῦ ἐκφυλισμοῦ τοῦ σοβιετικοῦ ἐποικοδομήματος σήμανε ἐπίσης καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ, αὐτὸς ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ ἐποικοδομήματος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συνεχιστεῖ χωρὶς τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς οἰκονομικῆς βάσης. 'Η ἔναρξη τῆς διαδικασίας τοῦ ἐκφυλισμοῦ τοῦ ἐποικοδομήματος συνοδεύτηκε λοιπόν, ἀναγκαστικὰ καὶ ἀπὸ τὴν διαδικασία ἐκφυλισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς βάσης» («Κομμουνιστής» τεῦχος δεύτερο, σελ. 30, 31).

"Αν πράγματι αὐτὴ ἦταν ἡ διαλεκτικὴ σειρὰ γιὰ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ σὲ μιὰ Σοσιαλιστικὴ χώρα, τότε θὰ ἔμεναν ξεκρέμαστα καὶ ἀναπάντητα πολλὰ ἐρωτήματα. 'Ο ἐκφυλισμὸς τοῦ ἐποικοδομήματος ἐξυπακούει δυνάμεις ποὺ νὰ βρίσκονται στὴν ἡγεσία καὶ σὲ καίρια πόστα. Δυνάμεις ποὺ νὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας καὶ ὅλα τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης. Δυνάμεις ποὺ νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ εὐνουχίζουν τὴν δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ νὰ ἐπιβάλλουν τὴν δική τους δικτατορία. Μὲ λίγα λόγια προϋποτίθεται μὲ ρεβιζιονιστικὴ ἡγετικὴ κάστα, ποὺ νὰ ἔχει κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό της τὴν κρατικὴ μηχανή. Πῶς ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ γεννηθεῖ καὶ ἀναπτυχθεῖ σ' ἕνα Σοσιαλιστικὸ κράτος μιὰ τέτοια κάστα, ἂν ἡ οἰκονομικὴ βάση εἶναι γερὰ θεμελιωμένη στὸν Σοσιαλισμὸ κι' ἂν οἱ παραγωγικὲς σχέσεις ἀναπτύσσονται πρὸς τὶς πιὸ Σοσιαλιστικὲς ἀπὸ μέρα σὲ μέρα; Νομίζω πώς, ὅπως ἐκθέτει τὰ πράγματα ὁ σύν. 'Αριστοτὲλ Πανὸ βρίσκονται σὲ σχῆμα ὀξύμωρο. Μονάχα ὁ ἐκφυλισμὸς τῆς βάσης ἀπὸ διάφορες ἀντικειμενικὲς καὶ ὑποκειμενικὲς συνθῆκες καὶ συγκυρίες, ποὺ δὲν ἀντιμετωπίστηκαν σωστὰ μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψει τὴ γέννηση καπιταλιστῶν, ποὺ νὰ ἐξελιχτοῦν σὲ ἡγετικὴ κάστα καὶ σὲ νεοαστικὴ τάξη. Εἶναι ἀπὸ αὐτή τους τὴν θέση (ἀνάλογα μὲ τὸ προτσὲς ἀνόδου τους στὴν ἐξουσία καὶ τὸ πέρασμα τῶν μέσων παραγωγῆς στὰ χέρια τους) ποὺ θὰ ἀρχίσουν τὴν ὑπονομευτικὴ τους δουλειὰ γιὰ τὸν ἐκφυλισμὸ τοῦ ἐποικοδομήματος.

'Ο Μαρξισμὸς μᾶς διδάσκει πὼς ὁ τρόπος παραγωγῆς καθορίζει ἀποφασιστικὰ ὅλες τὶς πλευρὲς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ δείχνει τὴν σχέση ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὶς οἰκονομικὲς κοινωνικὲς σχέσεις καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες σχέσεις τῆς δοσμένης κοινωνίας. 'Ακόμα ὁ Μαρξισμὸς μᾶς διδάσκει, πὼς ἡ βάση εἶναι ποὺ καθορίζει τὸ ἐποικοδόμημα καὶ πὼς κάθε ἀλλαγὴ τῆς βάσης (δηλαδὴ τῶν παραγωγικῶν σχέσεων) φέρνει μαζί της ριζικὲς ἀλλαγὲς καὶ στὸ ἐποικοδόμημα. 'Ασφαλῶς μὲ τὴν σειρά του καὶ τὸ ἐποικοδόμημα ἐπιδρᾶ στὴν βάση. "Ετσι τὸ ἐποικοδόμημα ἀναπτύσσει τὸν ρυθμὸ τῆς μετατροπῆς τῶν καπιταλιστικῶν παραγωγικῶν σχέσεων σὲ σοσιαλιστικὲς ἢ τὸν ἐπιβραδύνει. Εἶναι γιὰ παράδειγμα γεγονὸς πὼς ἡ γνώση καὶ ἡ κατάχτηση τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ ἀπὸ τὶς μᾶζες, ἡ συνειδητὴ Μαρξιστικὴ ἰδεολογία ἐπιταχύνει τὴν ἀνάπτυξη τῶν Σοσιαλιστικῶν σχέσεων παραγωγῆς καὶ ἀντίθετα ἡ ἰδεαλιστικὴ ἰδεολογία ἐπιβραδύνει τὴν διάλυση τῶν καπιταλιστικῶν σχέσεων παραγωγῆς. "Ομως ἐκεῖνο ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βασικὴ καὶ ἀρχικὴ αἰτία γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀλλαγὴ εἶναι ἀναμφίβολα ἡ ἀλλαγὴ τῆς οἰκονομικῆς βάσης.

Μὲ ὅλα ἐτοῦτα εἶναι ξεκάθαρο, πῶς πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τὶς πραγματικὲς αἰτίες τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ, ὄχι στὴν «μεγάλη ἰδεολογικὴ προδοσία καὶ τὸν σφετερισμὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος» μὰ στὸν ἐκφυλισμὸ τῆς οἰκονομικῆς βάσης, ἀπὸ ἀντικειμενικὲς βασικὰ, ἀλλὰ καὶ ὑποκειμενικὲς συνθῆκες, ποὺ δὲν ἀντιμετωπίστηκαν σωστά.

Β΄ ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΧΡΟΥΤΣΩΦ.

Ἡ σωστὴ καὶ διαλεχτικὴ ἔρευνα τῶν γεγονότων καὶ τῶν φαινομένων ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς τοὺς Κομμουνιστὲς τὸ πιὸ σύγχρονο ὅπλο ἐνάντια στὸν καπιταλισμό. Ὁπλισμένοι μὲ τὴν διαλεχτικὴ καὶ δουλεύοντας κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ θὰ πρέπει νὰ σκίζουμε τὴν ἀπατηλὴ ἐπιφάνεια τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν γεγονότων καὶ νὰ ἐμβαθύνουμε στὴν οὐσία καὶ στὴν ἀλήθεια, ψάχνοντας γιὰ τὴν ρίζα τοῦ κακοῦ.

Δυστυχῶς σήμερα γίνεται πολλὴ χρήση, ἐπιπόλαια θάλεγα τοῦ πραξικοπήματος τοῦ Χρουτσώφ καὶ τῆς κλίκκας του, ποὺ ἐπέφερε τὸν σφετερισμὸ τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς ρεβιζιονιστὲς καὶ τὴν στροφὴ στὴν παλινόρθωση. Ἡ τέτοια ἐξέταση τοῦ προβλήματος αὐτοῦ φέρνει μαζὶ της τὴν ἐπιφανειακὴ ἀντιμετώπιση τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀναλήθεια. Ἔτσι γίνεται ἀδιάκοπα λόγος γιὰ κάποιο Χρουτσωφικὸ πραξικόπημα, ποὺ μέσα σὲ λίγο χρόνο, αὐτόματα, ἀνάτρεψε μιὰ ὁλόκληρη Σοσιαλιστικὴ πορεία καὶ πρόσταξε τὶς συνταγμένες δυνάμεις τῶν προλεταρίων σὲ μεταβολὴ καὶ ἀνάποδη πορεία. Μὲ τέτοια ἐπιχειρήματα εἶναι σὰν νὰ προσπαθοῦμε νὰ σηκώσουμε ἀπὸ τὸν δρόμο μιὰ πεπονόφλουδα, ρίχνοντας πιὸ κάτω δέκα ἄλλες γιὰ τὶς κατοπινὲς γεννιές.

Κανένα τέτοιο πραξικόπημα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σταθεῖ ἢ νὰ πετύχει σὲ μιὰ χώρα μὲ σοσιαλιστικὲς σχέσεις παραγωγῆς, σὲ μιὰ χώρα μὲ σοσιαλιστικὴ οἰκονομικὴ βάση. Ποτὲ δὲν θὰ ξεφύτρωνε καὶ δὲν θὰ ἀναπτυσσόταν, ἂν ἀντιμετώπιζε μιὰ σωστὴ ἐφαρμογὴ τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου στὶς δοσμένες συνθῆκες ὅπου ἡ ἐργατικὴ τάξη, σὰν ἡγεσία τῆς ἐπανάστασης ἔχει στὰ χέρια της τὰ μέσα παραγωγῆς, τὸν ἔλεγχο τῆς παραγωγῆς καὶ τὴν κατανομὴ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Οἱ εἰσηγήσεις τοῦ Χρουτσώφ στὸ 20ο Συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, γιὰ κατάργηση τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ ἀντικατάστασή της ἀπὸ τὸ «Παλλαϊκὸ κράτος», γιὰ εἰρηνικὴ συνύπαρξη (οὐσιαστικὰ τάξεων!!!) εἰρηνικὴ ἀνέλιξη καὶ εἰρηνικὸ πέρασμα, ἂν εἴχαμε μιὰ στέρεη Σοσιαλιστικὴ οἰκονομικὴ βάση καὶ ἔτσι καὶ ἕνα σοσιαλιστικὸ ἐποικοδόμημα θάταν ἀδύνατον ὄχι μόνο νὰ γεννηθοῦν μὰ καὶ νὰ γονιμοποιηθοῦν μέσα σὲ μιὰ τέτοια χώρα. Θάταν ἕνας σάπιος σπόρος θαμμένος στὴν γῆ ποὺ σιγὰ - σιγὰ θὰ διαλυόταν. Μὰ καὶ στὴν τελευταία περίπτωση, ἂν κάποιος «λαθροκομμουνιστὴς» παρουσίαζε τέτοιες εἰσηγήσεις θὰ ἔμοιαζαν μὲ σαπουνόφουσκες, ποὺ φυσώντας, θὰ τὶς ἔσπαζαν οἱ προλετάριοι κομμουνιστὲς γιὰ πλάκα καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χρουτσώφ θὰ «ἀποβαλλόταν ἀπὸ τὴν τάξη» ἢ θὰ τοῦ ἐπιβαλλόταν τιμωρία στὴν γωνιὰ μὲ τὴν πλάτη ἀνάποδα!!!

Τὸ πρόβλημα ἔχει πολὺ πιὸ βαθιές ρίζες κι' εἶναι αὐτὲς τὶς ρίζες ποὺ πρέπει νὰ βροῦμε γιὰ νὰ τὶς κόψουμε μιὰ γιὰ πάντα, γιὰ τὴν σωστὴ καὶ σίγουρη ἀνοικοδόμηση τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ποὺ θ' ἀνοίξη τὸν δρόμο στὴν ἀταξικὴ κοινωνία, στὴν εὐημερία, τὴν εἰρήνη καὶ τὴν προκοπή.

(Κρατῶ τὶς ἄλλες μου ἀπόψεις γιὰ ἄλλη εὐκαιρία).

ΕΝΑΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ Κ.Κ.Κ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ	ΕΛΛΑΔΑ	ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ
χρονιάτικη	£3	δρ. 400	$10
ἑξάμηνη	£1.500	δρ. 200	$5
τρίμηνη	£0.750	δρ. 100	$2,50

Ἀποστέλλετε τὸ ἀνάλογο ποσὸ γιὰ χρονιάτικη, ἑξάμηνη ,ἢ τρίμηνη συνδρομὴ στὴν διεύθυνση:

Βυζαντίου, 6Β — ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ἢ Τ.Π. Ο'ΚΟΝΝΟΡ, 7
ΛΕΜΕΣΟΣ

Μὲ τὴν καταβολὴ τοῦ ποσοῦ καὶ τὴν ἐγγραφή σας, σὰν συνδρομητὲς τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» γράφετε καὶ τὴν πλήρη διεύθυνσή σας γιὰ νὰ σᾶς ἀποστέλλλουμε κάθε μῆνα τὸ καινούργιο τεῦχος τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ».

Ἐχτύπωση Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Κ.Κ Κύπρου